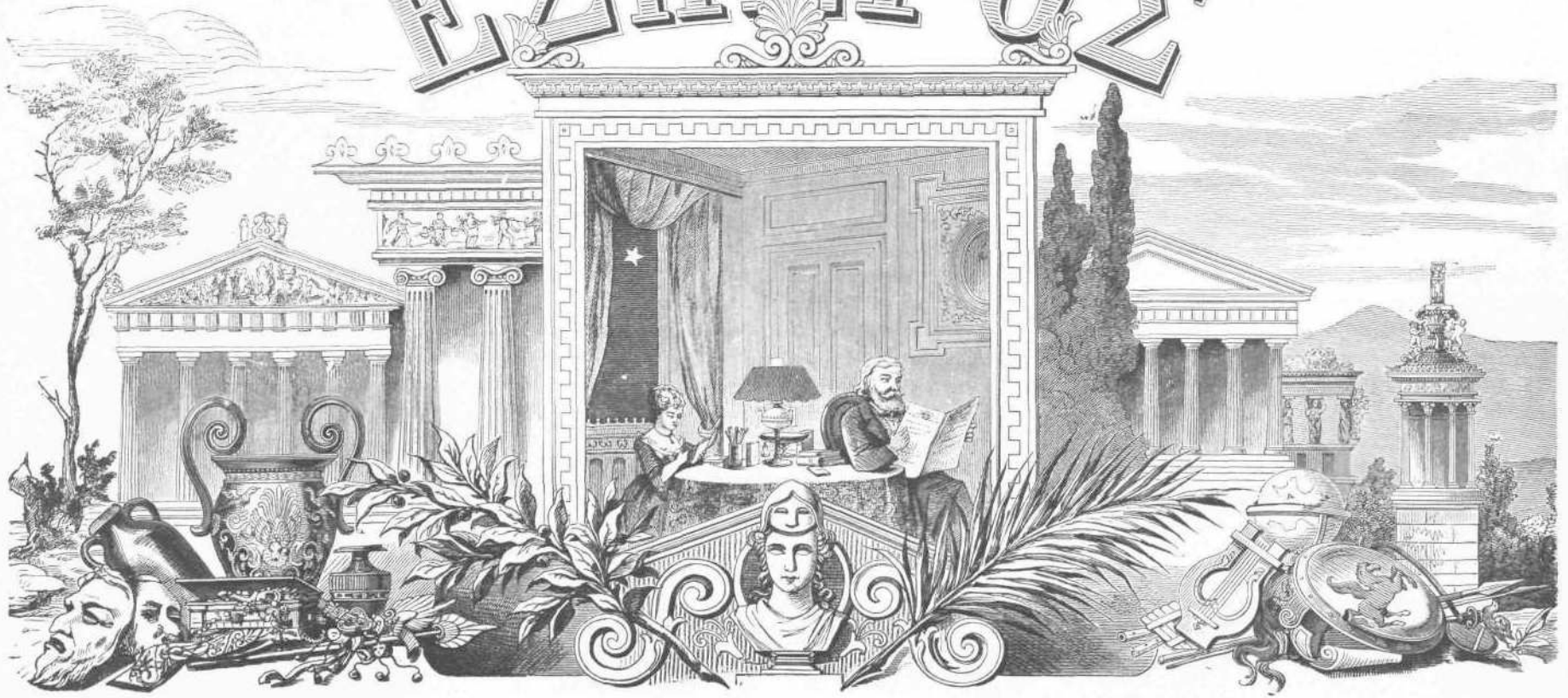

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Ε΄.

Ἐκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27
ἐκάστου μηνός.

Ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ τῆ 15/27 Ἰουλίου 1885

Τιμὴ ἑτησία
προπληρωμένη
εἰς χρυσόν.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

ΑΡ. 102.

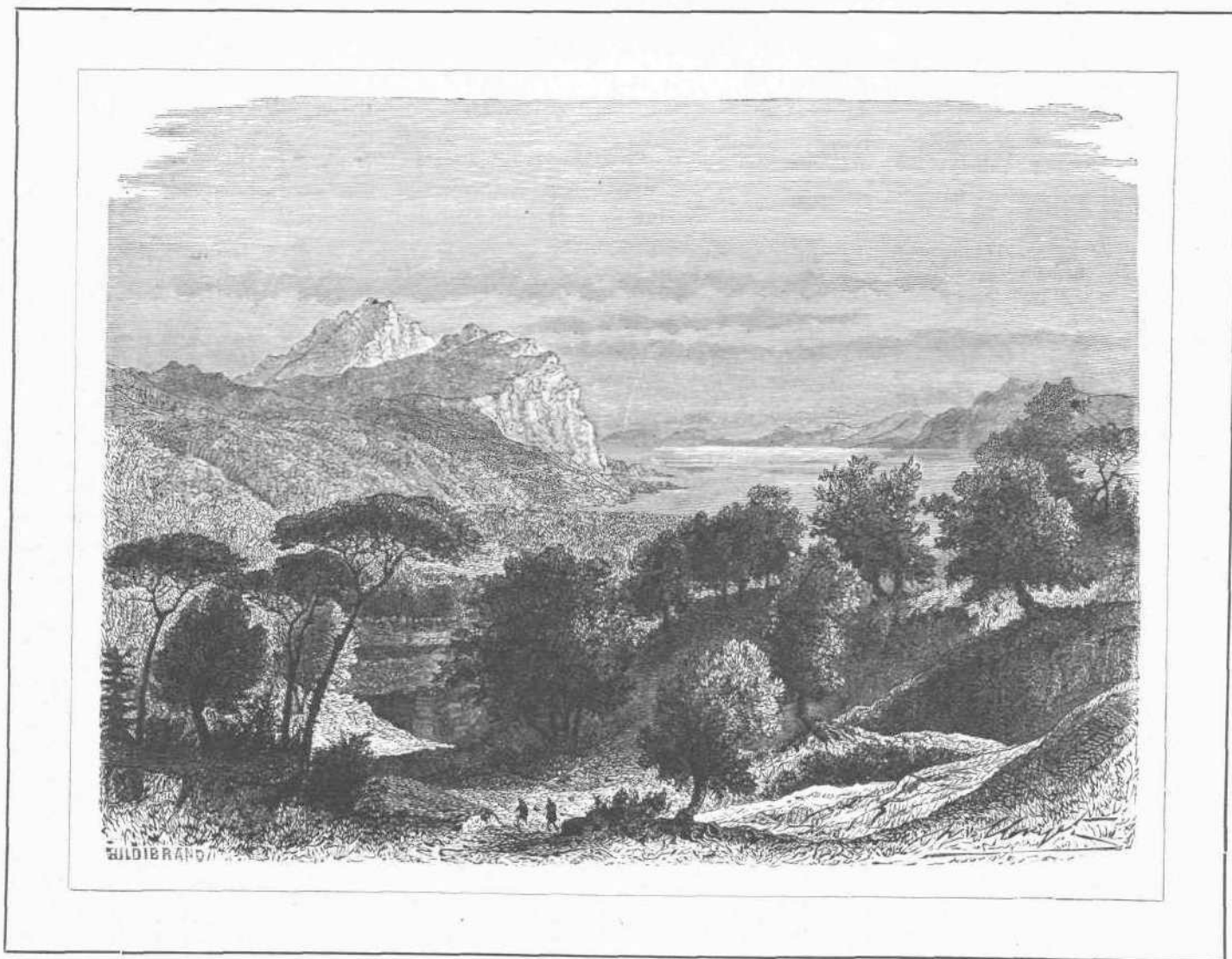
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ὁ Εὐρώπη. — Ἡ Βουδαπέστη καὶ τὰ κατ' αὐτὴν παρελθόντα καὶ ἐνεστῶτα (συνέχεια). — Περὶ Ἀτλαντίδος. — Τὸ μνημεῖον τοῦ Οὐάσιγκτων ἐν Οὐάσιγκτων τῆς Ἀμερικῆς. — Ἐκ τῶν τοῦ de Amicis (συνέχεια). — Ὁ Κινεζικὸς τύπος. — Ποίησις· Τὸ Σάββατό 'ς τὸ χωριό. — Ὁ καταρακτὴς τοῦ Ἀγ. Φλωρεντίου ἐν τῇ νοτίῳ Ἀμερικῇ. — Ἡ παράδοσις τοῦ Μέτς. — Ἡ ἐκλογὴ τῆς Φραγκλίνης. Διήγημα

(τέλος). — Ἐν Τεξᾷ τῆς Ἀμερικῆς. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Μετὰ παραρτήματος.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ὁ Εὐρώπη. — Τὸ ἔθνικόν μνημεῖον τοῦ Οὐάσιγκτων. — Ὁ καταρακτὴς τοῦ Ἀγ. Φλωρεντίου. — Ἡ παράδοσις τοῦ Μέτς. — Ἐν Τεξᾷ τῆς Ἀμερικῆς. — Ἐκτακτον παράρτημα· Ἀρθροῦς Ζαίμης.

Ο ΕΥΡΩΠΟΣ.

Ο ΕΥΡΙΠΟΣ.

Τὸ στενὸν τῆς Χαλκίδος.

(Μετὰ εἰκόνας, ἔρα σελ. 81.)

Οδοιπόρος ὁ μεταβαίνει διὰ ξηρᾶς ἀπὸ Θηβῶν εἰς Χαλκίδα δταν πλησιάζῃ πρὸς τὴν θάλασσαν, τὴν χωρίζουσαν τὴν Βοιωτίαν ἀπὸ τῆς Εὐβοίας, ἔχει ἐνώπιόν του πανάραμα, τὸ ὅποιον οὐδέποτε δύναται νὰ λησμονῆσῃ, διότι ὀλίγα μέρη τῆς Ἑλλάδος εἶναι τόσον ρομαντικὰ ὡς ἡ θέσις αὕτη· ἀπ' ἐνὸς ἔχει τοὺς θράχους τῆς Βοιωτίας καὶ τὰς καταφύτους αὐτῆς κοιλιάδας, ἀπ' ἐτέρου δὲ τὴν ἀκτινοβολοῦσαν θάλασσαν καὶ πρὸς τὸ βάθος τὴν Εὐβοίαν, τὴν θαλαρῶν νῆσον, τῆς ὁποίας τὰ ὄριάματα τόσον ἐπιχαίριτος ἀνακαλύπτονται ἐν τῇ λείψ τῆς θαλάσσης κατόπρω. Τὸ στενὸν τοῦτο τῆς θαλάσσης ἦτο καὶ εἶναι γνωστὸν διὰ τὴν παλιόριαν τῶν ὕδατων, ἧς τὸ αἶτιον οὐδεὶς ἤδυνῆθη μέχρι τοῦδε νὰ ἐνοηθῇ· λέγεται δὲ ὅτι Ἄριστοτέλης ἐρρήθη ἐνταῦθα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπὶ νύκτι μὴ δύνηθις νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν αἰτίαν τοῦ περιέρρου τοῦτου φαινομένου. Τοῦτο εἶναι παράδοσις, ἀλλ' ἔμεινε δὲ καὶ οἱ μεγαλειότεροι νόες καὶ τῆς ἀρχαϊότητος δὲν ἠδυνήθησαν νὰ λύσωσι τὸ αἰνίγμα τοῦτο.

Η ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ

ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤ' ΑΥΤΗΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΚΑΙ ΕΝΕΣΤΩΤΑ.

Ὑπὸ Γρηγορίου Γύτου, Ἀρχιμανδρίτου, Λεσβίου.

(Συνέχεια.)

ΕΞΕΛΘΟΝΤΟΣ τοῦ βασιλέως μετὰ τῆς βασιλείας τῆς Ἑκκλησίας, ὁ ὑπουργὸς τῶν οικονομικῶν διέπειρεν ἐν ταῖς ὁδοῖς μετὰ τοῦ πλῆθους 50 μεγάλα καὶ 100 μικρὰ χρυσὰ, 500 μεγάλα καὶ 4000 μικρὰ ἀργυρὰ νομίσματα. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ὁδοί, ἅς ὁ βασιλεὺς διέληεν ἐστρώθησαν μετ' ἐρρυθρολευκοπρασίνων ταπίτων, τὸ πλῆθος, κατὰ πατροπαράδοτον συνήθειαν, διένειμε καὶ τούτους μετὰ ἐαυτοῦ.

Μετὰ ταῦτα ὁ βασιλεὺς φέρων ἐπὶ κεφαλῆς τὸ στέμμα, ἔξριπτος ἦλθεν εἰς Πέστην, προίππευόντων ἐν λειτουργικῶς στολαῖς, τῶν Ἱερραρχῶν τοῦ τε δυτικοῦ καὶ ἀνατολικοῦ ὄγματος, ἔπειτα τῶν ἀναριθμῶν ἀπεσταλμένων τῶν νομαρχιῶν καὶ πόλεων τοῦ κράτους, τῶν προδύχωντων, ὑπουργῶν καὶ ἀρχιδιοκῶν, ἀπάντων ἐν πολυτελεσῶν Οὐγγρικοῖς ἐνδύμασι.

Ἀφικόμενος ὁ βασιλεὺς εἰς Πέστην, ἐν ὑπαίθρῳ ἐνώπιον τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως καὶ τοῦ λαοῦ, ἐποίησεν ὅρκον, οὗτι "διατηρήσει τὰ δικαιώματα τῆς ἐλευθερίας, τοὺς νόμους, τὰ παλαιὰ ἔθιμα τῶν ἐκκλησιῶν, νομαρχιῶν, πόλεων καὶ πάντων τῶν κατοικῶν· οὗτι δικαιοσύνην ἀσκήσει πρὸς ἕκαστον, καὶ οὗτι ἀθίκτως διαφυλάξει τὸ σπένταγμα, τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ἀκεραιότητα τοῦ Οὐγγρικοῦ κράτους." Τοῦτο, ὡς περ καὶ τὸ ἄνω εἰρημένον στεπτήριον δίπλωμα, ἀκούωντος ἐλέγγει τοὺς ἰσχυρισμένους, οὗτι ἡ στεφάνωσις δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς ἐπιλανθάνοντα γάρ, οὗτι ἡ στεφάνωσις καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κοσμικὸν ἔχει γρῶμα καὶ τύπον, καθόσον οὐ μόνον ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ἰστρογράφου ἀνατίθησι τὸ στέμμα ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ

μέλλοντος βασιλέως, ἀλλὰ καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ ὑπουργείου, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἔθνους. Πρώτερον δὲ μὴ ὑπάρχοντος ἐπι ὑπουργεῖο ὁ Παλατίνος, ὡς μέγιστος ἄρχων καὶ μεσίτης, μεταξὺ τοῦ βασιλέως καὶ ἔθνους, ἐστεφάνω μετὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τὸν βασιλέα· ἔπειτα σημειωτέον, οὗτι ἡ στεφάνωσις εἶναι ἀτελής καὶ ἄκυρος, ἂνευ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ στεπτήριου διπλώματος καὶ τοῦ δημοσίου δοηρομένου ὄρκου. Ταῦτα δὲ εἶναι καθαῶς πολιτικὰ πράγματα.

Μετὰ τὸν ὅρκον ὁ βασιλεὺς ἔξριπτος ἀναθὰς λόφον, ἐπιτιθέμενος πρὸς τοῦτο ἀνακηρωμένον, ἔπαλε τὸ ξίφος πρὸς ἡλίον ἀνατολάς, δυσμάς, μεσημβρίαν καὶ ἄρκτον, ὡς σύμβολον, οὗτι προμαχθήσεται ἐπὶ τῶν Ὀγγρικοῦ κράτους, καὶ ὅλων τῶν μερῶν τῆς οἰκουμένης.

Ἐπιστρέψαντος τοῦ βασιλέως εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Βούδας, ἔπειτα τὸ στεπτήριον δεῖπνον, ὑπηρετούτων Ἱερραρχῶν καὶ προδύχωντων. Διαρκούντος δὲ τοῦ δεῖπνου, ἐψήθη ἐν μεγάλῳ πεδίῳ τῆς Βούδας θοῦς ἀλόκληρος, οὗ τὸ κρέας, ὡς περ καὶ ἱκανὸς οἶνος καὶ ἄρτος, διενέμετο εἰς τὸ πλῆθος. Ἐν τέρματος τοῦτου τοῦ ἐψήμένου θοῦς προσπρήχθη τῷ βασιλεὶ καὶ τῇ βασιλείᾳ.

Μετὰ ταῦτας τὰς τελετὰς ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις προσήνεγκε, κατὰ παλαιὰν συνήθειαν, ἐν ὀνόματι τοῦ ἔθνους τῷ βασιλεὶ στεπτήριον ὄρκον, ἐκ πεντηκοντάκις γιλίων φλωρίων, καὶ ἔτερον τοιοῦτον τῇ βασιλείᾳ· ἀμφότεροι δὲ ἐδώρησαν τοῦτο τὸ σημαντικὸν ποσὸν τῶν ἑκατοντάκις γιλίων φλωρίων τοῖς ὄρφανοῖς, ταῖς χήραις καὶ τοῖς ἀπομάχοις τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ, ὅς ἤγωνίσθη τῷ ἔτει 1848 καὶ 1849 κατὰ τῶν Αὐστριακῶν καὶ τῶν Ρώσων.

Τοιαῦτα ἐγέννησεν ἀποτελέσματα ἡ ἀπαράδεικτοις καρτερία τοῦ ἔθνους, συμμάχους ἔχουσα τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν σωφροσύνην.

Καὶ τοσαῦτα μὲν ὁ σοφὸς καθηγητὴς JOANNIS TELFY πολλοὺ καὶ διδακτικοῦ λόγου ἄξια, περὶ τοῦ Οὐγγρικοῦ βασιλικοῦ σπένταγματος, τοῦ ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Βούδας φλωσομένου.

Ἡ δὲ Βούδα ἦρξαι τὸ πρῶτον ἀκμάζουσα, ἀπὸ τοῦ πρώτου χριστιανοῦ βασιλέως τῶν Οὐγγρων Στεφάνου τοῦ Α'. (1015 μ. Χ.), καὶ ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἀποδοχῆς τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν τῇ Παιονίᾳ, τῇ μετέπειτα Οὐγγαρίᾳ ἀπὸ τῶν Οὐγγρων κληθείσῃ, ὡς προείπομεν. Ὁ φιλόδοξος καὶ ἰσπαθητικὸς οὗτος βασιλεὺς, φηδομήρατο τὸ 1022 σωτήριον ἔτος ἐν Βούδα τῇ νέᾳ μητροπόλει καὶ βασιλευσθεῖ πόλει τοῦ ἀρτιστουάτου βασιλέως, τὰς δύο πρώτας χριστιανικὰς Ἑκκλησίας, τὴν μὲν ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεομήτορος, τὴν δ' ἐπ' ὀνόματι τῶν ἁγίων καὶ κορυφαίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ὅς ἐκόσμησαν εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐπρωίκισαν βασιλικῶς οἱ ἐν Βούδα ἐδρεύοντες βασιλεῖς τῶν Οὐγγρων Λαδίσλαος, Γέζας Β' καὶ Πέλας Δ', ἐπ' οὗ εἰσέβαλον ἐνταῦθα οἱ Μογγόλοι καὶ Τάταροι (1241 μ. Χ.) καὶ ἐλεηλάτησαν καὶ κατέστρεψαν τὰς πλουσιωτέρας ἱερὰς ἐκκλησίας καὶ οἰκίας τῶν Οὐγγρικῶν πόλεων· ἀκολούθως ἐπὶ τοῦ φιλομοῦσου καὶ ἐνδοξοῦ βασιλέως τῶν Οὐγγρων Ματθία τοῦ Κορβίνου (1458 μ. Χ.) οὕτως ἡ περιώνυμος βιβλιοθήκη (bibliotheca Corvina) περιεῖχε 50,000 τόμων ἀπάντων πολυτελεῶς δεδεμένων, ὡς καὶ μεγίστης ἄξιης χειρογράφων Ἑλληνικῶν, Λατινικῶν, Γερμανικῶν, Σλαβικῶν, Οὐγγρικῶν καὶ Ἀραβικῶν, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ κλεινοῦ καὶ διαφνοστεφούς τοῦτου βασιλέως, τοῦ πολλὰκις νικῆσαντος Γερμανικὰ καὶ Τουρκικὰ στρατεύματα, ἢ Βούδα ὑπερβαλλόντως ἀκμάσασα καὶ εὐημερήσασα, κατεστράφη ὄλοσχερῶς ὑπὸ τριήμερου

πυρκαϊᾶς, ἀρξάμενης τὴν 12 Σεπτεμβρίου 1526, ἡμέριον ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ νικηφόρος Σουλτάνος τῆς Τουρκίας, Σουλεϊμάν ὁ μεγαλοπρεπής, μετὰ τὴν ἐν Μογάτς πανωλεθρίαν τῶν Οὐγγρων, γενομένην τῇ 29 Αὐγούστου 1526, ἀκολούθως ὑπὸ τοῦ Μεγάλου θεζύρου Ἰβραὶμ πασᾶ, καὶ τῶν ἐπιφανοτέρων πασᾶδων, ἀγάδων καὶ τῶν τροπαίουων Γενιτζάρων, εἰσῆλθεν εἰς τὴν δορυάλωτον πόλιν, ἐξ ἧς λαθῶν ὄχι ὠραίων καὶ πολυτίμων ἀπέμεινε ἀπὸ τοῦ παμφόρου πυρός, ὡς καὶ μέγα μέρος τῆς βασιλικῆς τοῦ Κορβίνου βιβλιοθήκης. τῆς σωζομένης ἄκρι τῆς σήμερον εἰς τὰ σουλτανικὰ τοῦ Βυζαντίου ἀνάκτορα, ἀπῆλθε πανστρατιῇ πρὸς ἄλλων τῆς Βιέννης, ἀλλ' ἀποκροσθεὶς ἐπὶ τῶν χριστιανικῶν ὄπλων καὶ ἀποτυχῶν, ἐπανῆλθε διὰ Βελιγραδίου ὁ κραταυὸς οὗτος Σουλτάνος, καὶ εἰσῆλθεν ἐν μεγάλῳ θριάμβῳ εἰς Κωνσταντινούπολιν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ 8000 αἰχμαλώτους χριστιανούς, πολλὰς γυναῖκας καὶ παῖδια Οὐγγρων ἐπιφανῶν, 2500 Ἰουδαίους αἰχμαλώτους ὠσαύτως, καὶ πλείστα θὰ πολύτιμα λάφυρα, καὶ βασιλικὰ καὶ ἐθνικὰ τῶν Οὐγγρων κειμήλια (Paul Saszay Ungarns Tage nach der Schlacht bei Mohacs) ἄνω δὲν ἐπρόφρασε νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτῆς ἢ ἀπὸ τῆς Βούδας εἰς τὴν Βιέννην καταφύουσα, μετὰ τῶν αὐλικῶν βασιλίτσα τῶν Οὐγγρων Μαρία, καὶ θυγατὴρ σύζυγος τοῦ ἐν Μογάτς πεσόντος βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ Α', καὶ τοῦτο, θεοθείως, ὅπως διαφύγῃ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς Βούδαν ἀφιχθέντος Σουλτάνου· οἱ σύγχρονοι ἱστορικοὶ γράφουσι, οὗτι 200,000 χριστιανῶν Οὐγγροι, Γερμανοὶ, Σλάβοι καὶ Ἕλληνες ἐφονεύθησαν ἢ ἐξηφανίσθησαν ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ ταύτῃ τῶν Ὀθωμανῶν ἐπὶ Βελιγραδίου μέχρι τῆς Βούδας, εἰς ἣν τὸ δεύτερον μετὰ τινα ἔτη ὁ αὐτὸς Σουλτάνος, ἕνεκα ἐμφυλίου τῶν Οὐγγρων πολέμου εἰσῆλθε νικητὴς, μετὰ 300,000 στρατοῦ, τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1541, καὶ κατέλυσε ὀλοσχερῶς τότε τὸ Οὐγγρικὸν βασίλειον, διοικουμένον ἔκτοτε ὑπὸ πασᾶδων καὶ καδῆδων, πεμπομένων ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἄχρι τοῦ μετὰ παρέλευσιν 145 ἐνιαυτῶν, ἀπὸ τῆς ὀθωμανικῆς ταύτης ἐνταῦθα κυριαρχίας, τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1687, τὰ χριστιανικὰ στρατεύματα Γερμανῶν καὶ Οὐγγρων 92,000, καὶ 12,000 Ἑβελωντῶν Γάλλων, Ἰσπανῶν, Ἀγγλων καὶ Ἴταλων, ὑπὸ τὴν γενικὴν ἀρχηγίαν Κορόλου, ἡγεμόνος τῆς Αὐθρηγίας (Fürst von Lothringen) καὶ τοῦ Οὐγγρου στρατάρχου ΕΣΤΕΡΝΗΑΖ, μετὰ γενναίαν ἄμυναν τῆς Τουρκίας φρουρᾶς (Die Türken wehrten sich wie Löwen οἱ Τούρκοι ἠγωνίσθησαν ὡς λέοντες, λέγει ἡ ἱστορία) συγκαίμενης ἐκ 16,000 Τούρκων, ὑπὸ τὸν φρουράρχον Απτοῦλ-συρχαμὶ Ἀρσανοῦ Ἀδῆ πασᾶν, καὶ μετὰ τὴν φοβερὰν αἰματοχυσίαν, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, κατέλαθον ἐπὶ τέλους ἡ χριστιανοὶ τὸ περιμάχητον τῆς Βούδας φρούριον, καὶ ἠνάγκασαν τοὺς προμάχους ὀθωμανούς, μετὰ μεγάλῃν καὶ αἱματηρὰν μάχην, μετὰ τὸν Promontor καὶ Bema, ὡς καὶ τὸν μετὰ 80,000 γενιτζάρων, πρὸς ὑπερᾶσπιον τοῦ πολιορκουμένου φρουρίου προσδραμόντα μέγαν θεζύργον Ἀχμέτ πασᾶν, ὅπως ἀποσπρωθῶν ἐντελῶς καὶ ὀριστικῶς ἀπὸ τῆς Οὐγγαρίας, θεθείης ἔκτοτε ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ συμμαχίαν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας.

Ἄλλ' ἐν τῇ ἐπανακτῆσει, ταύτῃ τοῦ φρουρίου τῆς Βούδας ὑπὸ τῶν χριστιανικῶν ὄπλων, ἐν ἣ προ πάντων τῶν ὑπερπίστεως καὶ πατριῶς μαχόμενοι ἐν τῷ φοβερῷ ἐσέην ἁγῶν, διεκρίθησαν οἱ ὑπὸ τῆς ἰστορίας εὐκλεῶς μνημονεύμενοι ὡς πρῶτοι ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων ἀναβάντες καὶ τὴν σημαίαν τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐπ' αὐτῶν στηρίζαντες, Ἰωάννης

ΦΙΑΤΗ, Δημήτριος ΣΕΡΕΝΥΙ, ὁ Οὐγγρος λοχαγὸς ΠΕΙΝΕΒΑΖΥ, ὃν οἱ Γερμανοὶ στρατηγοὶ διὰ τὴν ἔκτακτον αὐτοῦ ἀνδρίαν ἐκάλεσαν λέοντα· "der ungarische Oberst PEINNEHAZY entfaltete solche Tapferkeit, dass ihm selbst die deutschen Generale einen Löwen nannten", καὶ μετ' αὐτῶν ὁ εὐπατριδὸς Γερμανὸς MARTIN GÜNTHER VON BECHMANN, ἐν τῇ αἰδιμῳ ταύτῃ ἀπελευθερώσει, κατεστράφη δυστυχῶς ἡ πόλις καὶ πάλιν ὑπὸ πυρκαϊᾶς, μεταβληθεῖσα εἰς ερείπια, ἄχριστο κατὰ μικρὸν ταύτης ἀνακαινίζουμένης, ἢ μαγαλόνομος αὐτοκρατορία τῆς Αὐστρίας Μαρία Θηρεσία (1751) τὰ μάλιστα συντέλεσεν, εἰς τὴν αὐτήριαν καὶ τὸν καλλωπισμὸν τῆς πολυπαθοῦς Βούδας, ἧς τὰς καιρικὰς περιπέτειας ὕψιστο ἐκάστοτε καὶ ἡ ἀπέναντι ἀδελφῆ πόλις ἡ Πέστη, ἧτις τὸ 1838 δεινῶς ἐπαθεν ὑπὸ καταστρεπτικῆς πλημμύρης τοῦ Δουνάβους, καθ' ἣν 80,000 τῶν κατοίκων τῆς ὑπὸ τῶν ποταμίων ὕδατων κατακλυσθεῖσας πόλεως, ἐξαιτῆσις ἐδρέθησαν ἄνευ τρωφῆς καὶ κατοικίας, ἀχριστοὶ ἢ χριστιανικῆς φιλανθρωπίας τῆς Εὐρώπης, ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς ἐκ διαλειμάτων τρία ἑκατομμύρια φρ. καὶ ἀνεκοῦφισεν οὕτω τὴν μεγάλην αὐτῶν συμφορὰν, ὡς καὶ τῶν κατοίκων τῆς Βούδας, ἧτις ἐπαθεν ὀλιγώτερον, ὡς ἐπὶ λόφων κειμένης καὶ ὑψηλότερον τοῦ ποταμοῦ. Ἀπὸ δὲ τῆς τελευταίας ταύτης συμφορᾶς καὶ κωρίας μετὰ τὴν ἐπανόστασιν τῆς 14 Μαρτίου 1848, καὶ τὴν ἀυτονομίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τῶν Οὐγγρων, ἦρξαι ἡ Βουδαπέστη ἀκμάζουσα καὶ μαγαλόνομος, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν ἐν αὐτῇ στέφην τοῦ βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας Φραγκίσκου Ἰωσήφ τοῦ Α'. (1867), ὅτε καὶ ἀνεκκρόβη πρωτεύουσα καὶ βασιλευσθεῖσα πόλις τοῦ Οὐγγρικοῦ βασιλείου.

Ἡ Βουδαπέστη ἐπιούρατο ἐν πᾶσι προόδον, ἀληθῶς, καταπληκτικὴν καὶ ἀξιοθαύμαστον, καὶ ἧδη ἀμιλλᾷται κατὰ τὸν πλοῦτον, τὸ κἄλλος καὶ τὸ μέγαθος, πρὸς τὰς λαμπρὰς καὶ εὐτυχεῖς πόλεις τῆς Εὐρώπης· παρακαλῶ τὸν φιλομαθῆ ἀναγνώστην τοῦ Ἑσπέρου, ὅπως ἐν τῇ καλῇ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ, μὲν παρακολουθῆσῃ ἐμμενῶς, ἵνα συνεισκαφεθῶμεν μετὰ σπουδῆς τὸ μᾶλλον ἀξιόλογον καὶ ἀξιοθέατον τῆς Βουδαπέστης καθιδρόματα, θρησκευτικὰ, φιλανθρωπικὰ, ἐκπαιδευτικὰ καὶ ἐθνικὰ ἢ βασιλικὰ, ἐγκαταλίποντας τὰ πεντακόσια περίπου μέγαρα τῶν πριγκήπων, κομητῶν καὶ βαρῶνων τῆς Οὐγγαρίας, καὶ τῶν θαυτοπλοῦτων καὶ μαγαλειωτέρων Ἰουδαίων, Γερμανῶν, Σλάβων καὶ Ἑλλήνων, καὶ τοῖς πολλοῦ λόγου ἄξια καὶ ταῦτα, διὰ τὸ καλλιτεχνικὸν κἄλλος καὶ τὸ πλοῦσιον μέγεθος.

Ἡ Πέστη ἔχει σήμερον 15 ἐκκλησίας χριστιανικὰς, ἐξ ὧν 10 καθολικὰς, 1 Καθινική (Helvetischer Confession), 2 Εὐαγγελικὰς (Augsburger Confession), 1 Ἑλληνικὴν, 1 Σερβικὴν καὶ τρεῖς συναγωγὰς τῶν Ἰουδαίων. Ἡ δὲ νέα καὶ ἀρχαία Βούδα ἀριθμεῖ 12 Ἑκκλησίας καθολικὰς, 1 Σερβικὴν ὀρθόδοξον, ὑπαγομένην ὑπὸ τὸν ὀρθόδοξον Σέρβον ἐπίσκοπον Βούδας *) καὶ δύο συναγωγὰς τῶν Ἰουδαίων.

*) Οἱ τῶν ὀρθόδοξων Ἱεράρχαι, μὴ συμπεριλαμβανόμενοι τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Βιέννης, Ἐρσεκίου καὶ Σέρβου, εἶναι ἐν τῇ αὐτορρυθρικῇ μοναρχίᾳ οἱ ἀκόλουθοι, πάντες ἄνευ πεπεταμένον καὶ ἀξιοβέβητοι. Ἐπὶ Σέρβοι, Γερμανοὶ Ἀγγελεῖς, ἀρχιεπίσκοπος Καρόλοβιτσιό, καὶ πατριάρχης τῶν ἐν τῇ Οὐγγρικῇ βασιλείᾳ τῶν ἐν Αὐστρίᾳ ὀρθόδοξων Σέρβων καὶ Ἑλλήνων ἀναγορευθεὶς, αὐτοκρατορικῆς φιλοτιμίας, ἐπὶ τοῦ νῦν αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ τοῦ Α', εὐθὺς μετὰ τὸ τέλος τῆς Οὐγγρικῆς ἐπανόστασης, τὸ 1849 σωτήριον ἔτος, ἐπὶ τῆς ἀρχιεπισκοπίας τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καρλοβίτζης Ἰωσήφ Ράγιατις. Ἐπίσκοπος Βουδαπέστης, Ἀρσένιος

Τὴν Βούδαν, ἐκτὸς τῶν πολλῶν καὶ περικαλλῶν αὐτῆς μεγάρων, κορυφαῖον ἐξέχουσι τὰ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς ὡς λαμπρὸς στέφανος κείμενα περιφανῆ καὶ περιβλεπτα ἀνάκτορα, ὀκοδομηθέντα ἐπὶ τῆς περικλειῶς αὐτοκρατορίας Μαρίας Θηρεσίας (1749), καὶ μετὰ τὴν Οὐγγρικὴν ἐπανόστασιν τοῦ 1848, πρὸ τριακονταετίας περίπου, ἀνακαινισθέντα καὶ ἐξωραϊσθέντα, μετὰ τῶν περὶ βασιλικῶν κήπων καὶ παραδείσων, ἐπὶ τοῦ νῦν αὐτοκράτορος καὶ βασιλέως Φραγκίσκου Ἰωσήφ τοῦ Α'. παρὰ δὲ τὰ ἀνάκτορα κείναι μαγαλόπρεπα τὰ ὑπουργεῖα τῆς κράτους, οἱ στρατῶνες τοῦ παζικῶ, ἱππικῶ καὶ πυροβολικῶ, τὰ βασιλικὰ Ἰπποστάσια, αἱ στρατιωτικὰ σχολαὶ τῶν ἱατρῶν καὶ ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ, τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, παρεμφερὲς πρὸς ἀνάκτορον, διὰ τὸ κἄλλος καὶ τὸ μέγεθος αὐτοῦ. Ἐντὸς δὲ τῆς ἀκροπόλεως καὶ περὶ τὰ κρᾶπεδα αὐτῆς (ἐνθα καὶ ἐκὰς παλαιῶν οἰκῶν ὀθωμανικῶν, διατηρουμένων πρὸς ἀνάμνησιν ἀρχαίων καὶ δεινῶν ἡμερῶν) ἐκπαίδευτικὰ μὲν καταστήματα, τῆς δαπάνης τοῦ κράτους καὶ τῆς πόλεως συντηρούμενα, καὶ μετὰ πάσης πειθαρχικῆς αὐστηρότητος καὶ ἐκπαιδευτικῆς ἀκριθείας λειτουργοῦντα, εἰσι ταῦτα· α'. 2 γυμνάσια ἀνώτερα (Ober-Gymnasium)· β'. 2 παρνεγαγωγεῖα τέλεια· γ'. 2 διοιστηρικὰ σχολεῖα (Real-Schulen)· δ'. 2 πρότυπα σχολεῖα ἢ διδασκαλεῖα (Normal-Schulen) πρὸς μόρφωσιν διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν, καὶ δ'. 12 δημοτικὰ σχολεῖα παίδων καὶ κορασιῶν, ἐκτὸς ἄλλων ἱδιωτικῶν προκαταρτητικῶν γραμματοδιδασκαλεῖων. Φιλανθρωπικὰ δὲ καθιδρόματα ὑπάρχουσι τὰ ἀκόλουθα· α'. μέγα νοσοκομεῖον τῆς πόλεως (Ofener Gemeindespital)· διακεῖται εἰς δύο τμήματα χειρουργικῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, καὶ διατηρεῖται μετὰ πλείστης ἀκριθείας καὶ ἐπιμελείας πρὸς τοὺς πάσχοντας, ἐπὸς κλινὰ σὺχνὰ καταβαίνουσα ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων ἐπισκεύεται καὶ παραγγεῖται ἢ ἀγαθὴ καὶ φιλάνθρωπος βασιλίτσα Ἐλισάβετ, ἀλλ' οὐ μόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ ὄρφανὰ καὶ τὰ πτωχὰ τῶν

στρατιωτικῶν ἐπίσκοπος Βερσάτς, Αἰμιλιανὸς Γεγκελάτς· ἐπίσκοπος Πάκρατς, Νικάνωρ Κρουτίτς· ἐπίσκοπος Πατσά, Βασίλειος Πέτροβίτς· ἐπίσκοπος Τέρεσβαρ, Γεώργιος Πράγ-αβίτς. Τρεῖς Δαλμάτιας ἐπίσκοποι, ἦτοι· Σίλβεστρος Ἀνδρέβιτς, ἀρχιεπίσκοπος Βουκαβίνης καὶ μητροπολίτης Δαλματίας, ἀνεξάρτητος καὶ αὐτοκέφαλος, αὐτοκρατορικῶν ὄρων, εἰς ἐν ὑπάρχουσι οἱ Δαλμάτια ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι· Στέφανος Κλόβεβιτς ἐπίσκοπος Δαλματίας· Γεράσιμος Πετράνβιτς ἐπίσκοπος Κεσέρου.— Καὶ τρεῖς Ρωμῶν οἱ ἐπίσκοποι, Μόρων Ρωμῶν ἀρχιεπίσκοπος καὶ μητροπολίτης Τρανσυλβανίας, πρὸ εἰκοσαετίας αὐτοκέφαλος ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, τῆς προπαθείας καὶ ἐνεργείας τοῦ μακαρίου Ἀνδρέα Σιαγρόβνα, ἐπισκόπου Ἑρμανστὰτ, ὀλίγον μετὰ τὴν εἰς πατριάρχην ἐπίσημον ἀναγείρωσιν τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῶν Σέρβων Κάρλοβίτς. Ἐπὶ τὸν βομῶνον μητροπολίτην Τρανσυλβανίας, ὑπάρχοντι οἱ ὀρθόδοξοι βομῶνοι ἐπίσκοποι Ἰωάννης Παπάδης, ἐπίσκοπος Βανάτου· Ἰωάννης Μετσάνου, ἐπίσκοπος Ἀράτ. Ἐπὶ τὴν ἀρχαιομνηστορικὴν προσηύτη τοῦ νῦν εὐκλεῶς καὶ ἐπὶ μεγάλας καὶ χρυσαῖς ταῖς ἐλπίσι πατριάρχοντος οἰκουμηνικοῦ πατριάρχου, Ἰωακείμ τοῦ Δ', ἡ ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ καὶ Χριστὸς ἐκκλησία ἐβρίσκειται νῦν εἰς ἐπισημοῦσιν ἀδελφικῇ, μετὰ τῶν ἁγίων καὶ ὀρθόδοξων τούτων ἐκκλησιῶν τῆς αὐτορρυθρικῆς μοναρχίας, ἐν αἷς ὑπολογίζονται ὑπὲρ τὰ 3 ἑκατομ. χριστιανῶν ὀρθόδοξων.

Οἱ Σέρβοι ἐπίσκοποι λαμβάνουσι κατὰ μῆνα ἀπὸ τοῦ σερβικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου, ἀνὰ τριετήλιαν ὄραμας ἑκάστοτε, ἐκ τῶν πλοσιῶτων προσόδων τῶν ἐπισκοπικῶν κτημάτων, ἄνω διεκρίθηται μικτὴ ἐπιτροπῆ, ἐν ταῖς καὶ κληρικῶν, ἐκλεγμένη ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ σερβικοῦ συμβουλίου, μικτοῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ, καὶ συνεδριάζοντες ἐν Καρλοβίτσοι, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πατριάρχου καὶ τῶν παροιστῶν τοῦ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου. Εἰς δὲ τὰς ἐκτάκτους καὶ μεγάλας συνεδριά-

σεις πάντων τῶν μελῶν τοῦ συμβουλίου τοῦτου Congress καλουμένου, ἀποστέλλει καὶ ἡ ἐνταῦθα Ἑλληνικὴ ἡμῶν κοινότης τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτῆς. Ὁ δὲ κατὰ κληρὸν πατριάρχης τῶν Σέρβων, ἔχει ἐτήσιον ἀπολαβὴν 200,000 φρ. ἀπὸ τῆς μεγάλης καὶ προσδοκώρου ἐπιούλεως, οἰκονομίας (Oeconomic) ἐνταῦθα λειτουργίας, ἐπὶ τῶν Δούναθιν κειμένης, ἐνθα καὶ τὰ ἐσάρια τοῦ πατριάρχου μέγαρα, καὶ καλουμένης Γάτλα, τὴν βασιλικὴν ἐπαλίαν ὡσον τὸ πρῶτον, ὁ αὐτοκράτωρ Κλόβεβιτς ἐπίσκοπος Δαλματίας· Γεράσιμος Πετράνβιτς ἐπίσκοπος Κεσέρου.— Καὶ τρεῖς Ρωμῶν οἱ ἐπίσκοποι, Μόρων Ρωμῶν ἀρχιεπίσκοπος καὶ μητροπολίτης Τρανσυλβανίας, πρὸ εἰκοσαετίας αὐτοκέφαλος ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, τῆς προπαθείας καὶ ἐνεργείας τοῦ μακαρίου Ἀνδρέα Σιαγρόβνα, ἐπισκόπου Ἑρμανστὰτ, ὀλίγον μετὰ τὴν εἰς πατριάρχην ἐπίσημον ἀναγείρωσιν τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῶν

πρὸς τὰς ἐν Γαλλίᾳ μικρὰς ἀδελφὰς τῶν ἀπόρων (Les petites Soeurs), ὧν τὴν χριστιανικὴν φιλανθρωπίαν καὶ εὐαγγελικὴν αὐταπάρνησιν ἴδωμεν καὶ θαυμάσαμεν ὡς ἐν εἰκόνι λαμπρῇ καὶ καλλιτέχνῳ, μετὰ θαυμάτης συγκινήσεως, ἐν τῇ ἀξιολόγῳ Ἑστία τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῆς εὐγνωμοσύνης, ταυτοχρόνως, ὀφειλομένης πρὸς τὴν ἑλλογιμωτάτην καὶ φιλάγαθον Κυρίαν Ἑλίξαν Σ. Σούτζου, ἣτις μετὰ πλείστης ἐπιτυχίας καὶ χάριτος, μετέφρασεν εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς, καὶ ἀφιέρωσε τῇ ἐν Ἀθήναις Ἑλληνικῇ θεραπευτηρίῳ ὁ Εὐαγγελισμὸς, τὴν περὶ τῶν Μικρῶν τούτων Ἀδελφῶν τῶν ἀπόρων, ἀρίστην πραγματείαν ἐπιφανοῦς γάλλου συγγραφέως Maxime du Camp.

(Ἐπειτα συνέχεται.)

ΠΕΡΙ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ συνάθροισις ἐθνικοτήτων ἐγένετο τῇ ἐσπέρᾳ τῆς 18^{ης} τοῦ ἰσταμένου, ἐν τῇ ἐνταῦθα μεγαλοπρεπεῖ αἰθούσῃ τοῦ Βασιλικῆ Ἱστορικοῦ Συλλόγου. Ἑλληνας, Ἀγγλοί, Ἀμερικανοὶ καὶ Σῖναι ἀντεπροσώπων τὰ τέσσαρα πέρατα τῆς Οἰκουμένης, τὸν Νότον, τὸν Βορρᾶν, τὴν Δύσιν καὶ τὴν Ἐσω. Πάντες ἔσχον ἐνδιαφέροντι ἐπὶ τοῦ ζήτηματος τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, ὅπερ ἦτο ἡ ἀνάγκη πραγματείας περὶ τῆς σχέσεως τῆς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν "Τιμαίῳ" καὶ "Κριτίᾳ" μνημνεομένης νήσου Ἀτλαντίδος πρὸς τὴν Κολομβίαν ἢ Ἀμερικὴν, κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους.

Ὁ συγγραφεὺς τῆς πραγματείας ταύτης εἶνε ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ προμνηθέντος καὶ πολλῶν ἄλλων Συλλόγων, ὁ λόγιος Κύριος HYDE CLARKE πρῶην πολιτὴς Σμόρνης καὶ Ἑσέσου, Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας τῆς Ἀνατολῆς, καὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ φιλολογικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ Συλλόγου ἐν Σμόρνῃ, μέλος ἀντιστολέλλον τοῦ ἐκεῖ Μουσείου καὶ τῆς Βυζαντινῆς φιλολογικῆς ἐταιρίας.

Ὁ Κύριος HYDE CLARKE ἤρξατο τῶν ἐρευνῶν του περὶ τῆς προελληνικῆς ἱστορίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, 25 ἔτη πρὸ τοῦ Κυρίου SCHLIMANN, δημοσιεύσας πολλὰ ἔργα καὶ ὑπομνήματα περὶ τοῦ ἀντικειμένου. Ἐκ τῶν ἐρευνῶν δὲ τούτων ἤρθη εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ ἐν τοῖς Διαλόγοις τοῦ Πλάτωνος ἔχουσι ἱστορικὴν τινα ὑπόστασιν, καὶ ὅτι κατὰ τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου ἱερέως πρὸς τὸν Σόλωνα, ἡ Ἑλλὰς μετέσχε τῶν σπουδαιωτάτων συμβάντων, ἅτινα ἐπέδρασαν μεγάλως εἰς τὰς τύχας τοῦ Κόσμου. Τῇ Ἑλλάδι ἀποδίδεται ἡ καταστροφὴ τῆς προὑπαρχούσης συγκοινωνίας τοῦ παλαιοῦ μετὰ τοῦ νέου Κόσμου. Τῇ Ἑλλάδι ὀφείλεται ἡ διατήρησις τῆς γνώσεως, ὅφ' ἣς ὁ Κολομβὸς ἐνεπιστάθη εἰς ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἀποκατάστασιν τῆς μετ' αὐτῆς συγκοινωνίας.

Ἡ βάσις τοῦ συστήματος τοῦ Κυρίου CLARKE, ὅπερ ὁ Πλάτων φαίνεται ἀναπληρῶν μόνον, εἶνε ἡ διδασκαλία τῶν τεσσάρων Κόσμων, ἣτις ἐδιδάσκετο ἐν τῇ Σχολῇ τῆς Περγάμου, καὶ ἣτις διεσώθη μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ Κολομβίου.

Ἡ Σχολὴ αὕτη ἐδίδασκεν, ὡς πολλοὶ ἄλλοι φιλόσοφοι, ὅτι ἡ Γῆ ἦτο σφαῖρα, καὶ ὅτι ἐπὶ

τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς ὑπῆρχον ὠκεανοὶ καὶ ὠκεανὸς Ἡπειροῦ. Μία τῶν Ἡπειρῶν τούτων περιελάμβανε τὴν Ἀσίαν, τὴν Εὐρώπην, καὶ τὴν Λιβύην ἢ Ἀφρικὴν, καὶ ἕκαστο πρὸς τὴν θόρειον πλευρὰν τῆς σφαίρας. Εἰς Ἰσοροπίαν τῆς Ἡπειροῦ ταύτης ὑπῆρχε πρὸς νότον ἡ Αὐστραλία. Κατάντικρο δὲ τῆς πλευρᾶς ταύτης ὑπῆρχε θόρειος Ἡπειρος εἰς Ἰσοροπίαν τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς, καὶ νότιο Ἡπειρος εἰς Ἰσοροπίαν τῆς Αὐστραλίας. Αἱ Ἡπειροὶ δὲ αὗται διεχωρίζοντο δι' ὠκεανίων ζωνῶν ἀπὸ τοῦ πόλου ἐκτεταμένων, τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τοῦ Εἰρηρικοῦ. Μεταξὺ δὲ τῶν θορειῶν καὶ νοτίων Ἡπειρῶν ἔβει ὁ Ἰνδικὸς ὠκεανός, ὅστις ἀεικινεῖ τὸ γεγόνος τοῦτο, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Αὐστραλίαν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν θόρειον καὶ νότιον Ἀμερικὴν. Τοῦτο ἔμωξ ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ στενοῦ ἰσθμοῦ τῆς μέσης Ἀμερικῆς, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ συγκοινωνία ἀπὸ ὠκεανοῦ εἰς ὠκεανὸν διὰ σχεδίων, πλεουσῶν ἐπὶ τῶν ποταμῶν ἢ καθεκκοσμένων ἐπὶ τῶν ἐμποδῶν ὄντων θραξέων τεματίων.

Ἡ Ἀτλαντις, καθὰ ἱστορεῖ ὁ Πλάτων, ἦτο νήσος μεγάλη κατεμένη ἐν τῇ Ἀτλαντικῇ πελάγει κατάντικρο τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, τανῶν Gibraltar. Ἦτο δὲ μείζων τῆς Λιβύης καὶ τῆς Ἀσίας ὅμοιο, καὶ περιελάμβανε πολλὰς ἄλλας νήσους καὶ χώρας τῆς τε Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Διηρεῖτο δὲ εἰς δέκα Βασιλείας ὑπὸ τὸ σκήπτρον ἐνὸς κραταιοῦ Μονάρχου.

Ὁ Μονάρχης οὗτος ἐρειδόμενος εἰς τὰς μεγάλας ναυτικὰς δυνάμεις του, ἐπειράθη νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀνατολὴν, ἀλλ' ἤττηθη ὑπὸ τῶν ἡνωμένων δυνάμεων τῶν χωρῶν ἐκείνων, ὧν ἤγοντο αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Ἑλλάς. Κατ' ἀρχὰς τὰ ἀνατολικά ταῦτα ἔθνη ἐβουλεύοντο νὰ γίνωσιν ὑποτελῆ εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν τούτου Μονάρχην τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλ' αἱ μεγάθυμοι Ἀθῆναι κατίσχυσαν τῆς ταπεινῆς καὶ ἀπαισίου ταύτης βουλῆσεως. Ἡ νίκη διέσωσε τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς δουλείας τοῦ κραταιοῦ τούτου δεσπότης τῆς Δύσεως. Τὰ ἐν Ἡπειρῷ κράτη τῆς Ἀτλαντίδος ἦσαν καλῶς ὀργανισμένα καὶ καλῶς διοικημένα. Ἦσαν δὲ εὐκαρπὰ καὶ παρεῖχον ποικιλίαν καρπῶν καὶ ἄλλων προϊόντων τῆς φύσεως, ζῶων καὶ πτηνῶν, κατ' ἐξοχὴν δὲ χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ ἄλλων μετάλλων. Ἡ Ἀτλαντις ἦτο γῆ χρυσοῦ, δι' οὗ ἐστέρωντο καὶ ἐκίσμουσαν τοὺς ναοὺς.

Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τῶν ζῶων μνημονεύονται ἐλέφαντες καὶ ἵπποι, ἐθεωροῦντο ταῦτα μέχρι τοῦδε ὡς μῦθοι, ἀλλ' ἦδη ἡ θεωρία αὕτη διασκεδάζεται, διὰ τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Κυρίου HYDE CLARKE, ὅστις διατείνεται ὅτι τὰ προδοσιδοφόρα ζῶα τῆς Ἀμερικῆς εἶνε συνώνυμα πρὸς τὰ τρία ὀνόματα, οἷς ἀπεκάλυον τὸν ἐλέφαντα ἐν Ἀσίᾳ καὶ Ἀφρικῇ. — Τὰ δὲ ὀνόματα τοῦ νέου Κόσμου Ἀζία, Πάνα καὶ Βικούνια ἦσαν ὀνόματα ἵππων ἐν τῇ παλαιῇ Κόσμῳ. Συνελόντι δ' εἰπεῖν ἐκ τῶν σωζομένων περικοπῶν διαφόρων δυνάται τις ν' ἀπαρίσῃ ὀλόκληρον σειρὰν μαρτυριῶν καὶ ἀποδείξεων.

Ἡ ἔδρα τῆς Ἀμερικανικῆς δυναστείας ἦτο κατὰ πασῶν πιθανότατα ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἡ νῦν Trinidad τοῦτέστι παρὰ τὰ μείθρα τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ. Ἐν μέγα βεβηρα παρακολοῦσε τῇ πύρην τοῦ ὠκεανοῦ πνέοντι ἀνέμῳ ἀπὸ τῶν Καναρίων νήσων εἰς Trinidad. Τὸ δὲ ἐγκλίπιον βεβηρον, ὅπερ ἔβει ἀπὸ Βαγιάνης εἰς Ἀζόρας, αἶνε τὸν θαλασσοποροῦντα ἐκεῖ ἐντὸς 80 περιπόου ἡμερῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μέγας βασιλεὺς ἦρχε τῶν ἀκτῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς ἠδύνατο εὐκόλως ν' ἀποστέλλῃ τοὺς στόλους αὐτοῦ καὶ νὰ προβλέπῃ περὶ τοῦ κατά-

πλου αὐτῶν. Κατὰ τὰς ἀθθεντικὰς μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων ἱστοριογράφων, οἱ περιπλέοντες τὴν Ἀφρικὴν παρατήρουν ὅτι ἡ δύσις τοῦ ἡλίου ἐγένετο κατάντικρο τῆς ἀνατολῆς, ὅπερ δὲν γίνεται εἰς τὰ θόρεια μέρη καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι εἶχον ἀποκτήσει τὴν πείραν ταύτην ἐκ τοῦ διάπλου, ὃν ἐποίουν τοῦ Νοτίου Ἡμισφαιρίου.

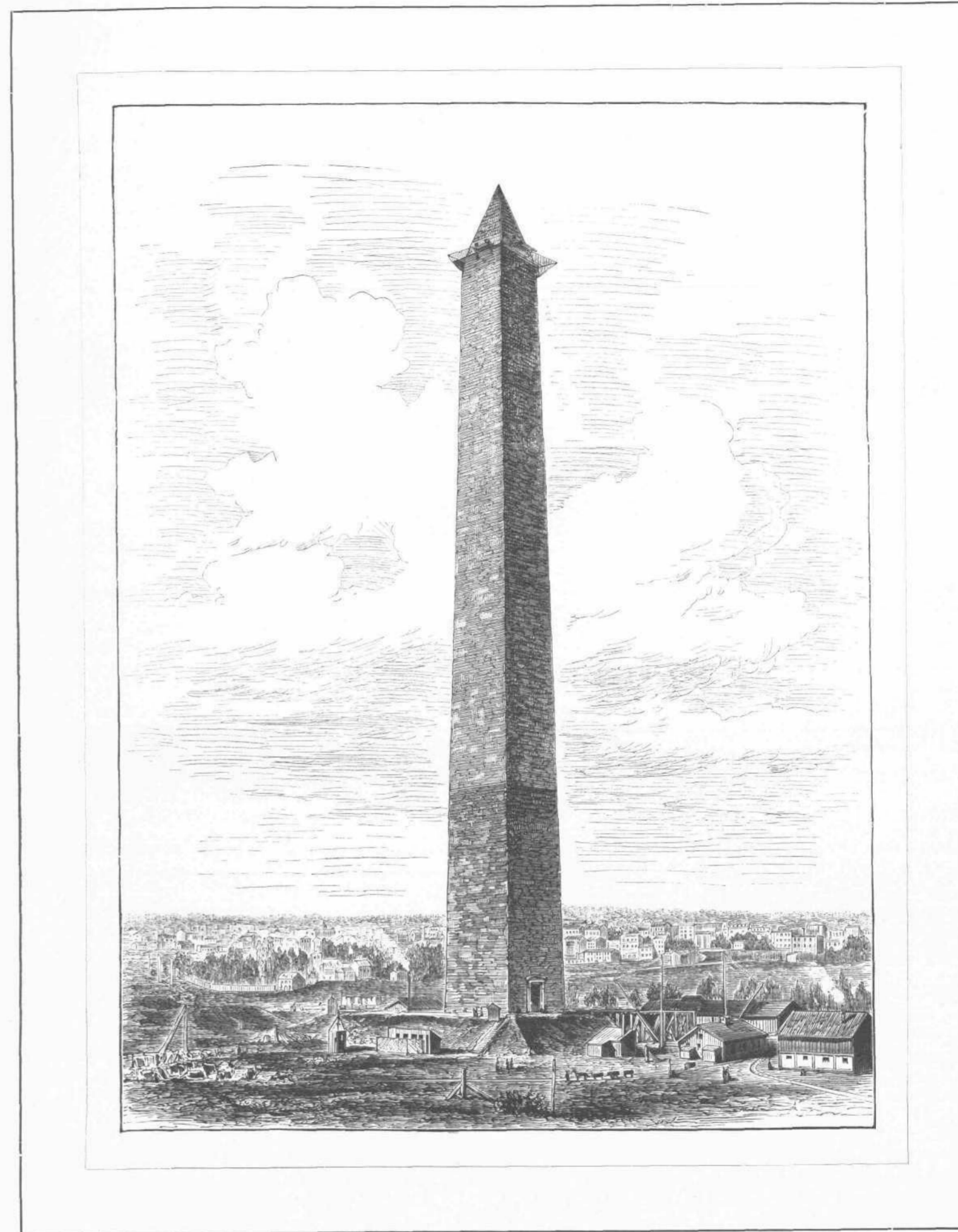
Ἡ ἤττα ἦν ὑπέστη ὁ κραταῖος Μονάρχης τῆς Δύσεως εἰνε ἀποχρῶν λόγος τῆς διακοπῆς τῆς συγκοινωνίας μετὰ τῆς Ἀτλαντίδος, ἀλλ' αἱ παραδόσεις ἀποδίδουσι τὴν διακοπὴν ταύτην εἰς ἄλλην αἰτίαν. Ἡ Ἀτλαντις, καθὰ διηγεῖται ὁ Σόλων πρὸς τὸν Κριτίαν τὸν πρεσβύτερον, ἐξηφανίσθη ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ καὶ μιᾷ νυκτί, καταδύσα ὑπὸ σεισμῶν φοβερῶν καὶ κατακλυσιῶν καὶ καταστῆσασα τὸ ἐκεῖ πέλαγος ἀδιάβατον καὶ ἀδιερεύητον ὑπὸ τοῦ σχηματισθέντος ἐκ τῆς καταδύσεως πηλοῦ.

Ἡ ἱστορικὴ ἀκολουθία τῆς πτώσεως τοῦ κραταιοῦ Μονάρχου συνάδει πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Σόλωνος ἱστορηθέντα. Ἡ παναρχαιοτάτη ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, ἣτις βασίζεται ἐπὶ τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ Θουκυδίδου λέγει, ὅτι αἱ Συμητικαὶ φυλαὶ, αἵτινες ἐδέσποζον τῆς Φοινίκης, διέβησαν τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας καὶ ἀπεκατεστάθησαν ἐν Κύπρῳ, Καρθαγένῃ, Μασσαλίᾳ καὶ Ἰδίῳ ἐν Γαδεΐροις. Τοιοῦτοτρόπως τὰ Τυρρηκικά, ἢ ὡς ὁ Κ^{ος} CLARKE ἀποκαλεῖ αὐτὰ, τὰ Ἰβηρικὰ ἔθνη διεμελήθησαν καὶ ἀπώλεσαν τὴν πολιτικὴν αὐτῶν ἀνεξαρτησίαν. Ἡ εἰσβολὴ δὲ τῶν Ἀριανῶν ἢ Ἰνδο-Εὐρωπαϊκῶν φυλῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἰταλίαν συνέτεινε εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῶν ἑλληνικῶν ἀποικιῶν μέχρι τῆς Μασσαλίας, καὶ εἰς τὴν ὑποταγὴν ἐπὶ τέλους τῶν Φοινικῶν καὶ Καρχηδονίων εἰς τοὺς Ἀριανούς.

Ὁ Κύριος CLARKE θεωρεῖ τὴν ἤτταν τοῦ Μονάρχου τούτου, ὡς ἐν τῶν μεγίστων συμβάντων τῆς ἱστορίας τῆς ἀρχαιότητος, ἅτινα ἐπέδρασαν εἰς τὰς τύχας τῆς τε Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Πιστεύει δὲ ὅτι ὁ μέγας οὗτος Βασιλεὺς ἀνήκεν εἰς τὴν μεγάλην Τυρρηκικὴν φυλὴν, ἣτις εἰσήγαγε τὸ διοικητικὸν σύστημα ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ. Στηρίζεται δὲ εἰς τὰς μαρτυρίας τῆς γλώσσης, τῶν ὀνομάτων, τῶν τόπων, εἰς τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὰς τέχνας.

Νομίζει ὅτι ἡ Ἀτλαντις εἶνε τὸ ὄνομα ἢ ὁ τίτλος τοῦ Μεγάλου Βασιλέως κατ' ἀναλογίαν πρὸς τοὺς παναρχαίους μυθολογικοὺς καὶ ἱστορικοὺς τίτλους, οἷς δυνάται τις νὰ παρατηρήσῃ εἰς ἐπιγραφὰς πολλῶν μνημείων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Συρίας, καὶ τῶν προϊστορικῶν ἀντικειμένων τῶν ἀνακαλυφθέντων ὑπὸ τοῦ Κ^{ου} Σλειμαν ἐν Γρωσδί.

Φυσικῶς ζήτημα τόσον νέον καὶ τόσον ἀπῆδον πρὸς τὰς παραδόσεις δὲν ἠδύνατο νὰ παρέλθῃ ἀνευ συζητήσεως. Πάντες πιστεύουσιν ὅτι ἡ Ἀτλαντις ἦτο Ἡπειρος ἐνοῦσα τὸν παλαιὸν μετὰ τοῦ νέου Κόσμου καὶ ὅτι κατέδου καὶ ἐξηφανίσθη, ἀλλ' ὁ Κύριος CLARKE κατὰ τὰς γεωλογικὰς καὶ ζωολογικὰς μαρτυρίας ἀποδεικνύει τὸ ἀδύνατον τούτου. Ὁ ἱστορικὸς Κ^{ος} C. A. FYEE, ὅστις ἐν τῇ προηγηθείσῃ Συνεδριάσει τοῦ Συλλόγου τούτου ἀνέγνω ἕκτενεστατὴν πραγματείαν ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας, σχετικῶς πρὸς τὴν τότε πολιτικὴν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ρωσίας, ἦν δημοσιεύει ἐν ἰδίῳ βιβλίῳ, διεφώνησε πρὸς τὴν θεωρίαν ταύτην τοῦ Κ^{ου} CLARKE, εἰπὼν ὅτι ὁ Κολομβὸς τυχαίως ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν, ὀρμηθεὶς ὑπὸ τῆς κατεγούσης αὐτὸν ὀρησκευτικῆς μανίας, ὅπως ἀνεύρη τὸν ἐπίγειον Παράδεισον, καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῆς ἐμπνεύσεως τῶν ἑλληνικῶν παραδόσεων, ὅτι ὑπῆρχε νέος Κόσμος. Ὁ ἀμερικανὸς στρατηγὸς MORTON καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὀμίλησαν ἐπι-

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝΟΣ.

σης ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου καὶ ὑποστήριξαν τὴν θεωρίαν τοῦ Κ^{ου} CLARKE.

Λίαν δὲ ἐνδιαφέρουσα ἦτο ἡ ὁμιλία τῆς A. E. τοῦ Γραμματέως τῆς ἐνταῦθα αὐτοκρατορικῆς Συνικῆς Πρεσβείας Κυρίου FUNG YEE. Ὁ λόγιος οὗτος διπλωμάτης, ὃν ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω εἰπὼν, ὅτι πρὶν ἢ ἐπισκεφθῆ τὴν ἀστράπτουσαν Εὐρώπην, ἀνέγνω τὸν Πλάτωνα, καὶ ὅτι παρατήρησεν ἐν αὐτῷ ὅσα τινα σχετιζόμενα πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐσπέρας.

Πρῶτον ὅτι ἡ μεγάλη ἐποχὴ τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας ὑπῆρξε, καθ' ἣν ἐποχὴν ἤκμαζεν ἡ Σινικὴ φιλοσοφία, καὶ δευτέρον ὅτι πολλὰ ἰδέαι τοῦ Πλάτωνος εἶσι παραδεδομένοι ὑπὸ τῶν Σινῶν, καὶ ἄγεται ἐκ τούτου εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἀμφότερα αἱ Σχολαὶ πρέπει νὰ εἶχον κοινὴν τινα προϊστορικὴν ἔμπνευσιν.

Ἡ σπουδαιωτάτη καὶ ἀξιοπεριεργὸς αὕτη πραγματεία τοῦ σοφοῦ Κυρίου HYDE CLARKE, ἣτις εἶνε ἕκτενεστατὴ δημοσιευθήσεται διὰ τῆς

ἐφημερίδος τοῦ Βασιλικῆ ἱστορικοῦ Συλλόγου καὶ ἴσως καὶ ἐν ἰδίῳ τεύχεϊ.

Ἐν Λονδίνῳ 24 Ἰουλίου 1885.

Σ. Παπαντωνόπουλος.

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝΟΣ ΕΝ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

(Μετά εἰκόνας, ὄρα σελ. 85.)

ΠΕΡΙ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Φεβρουαρίου ἐπερατώθη μετὰ ἐργασίαν τριάνκοντα καὶ ἐπτὰ ἡλίων ἐτῶν καὶ ἀπεκαλύφθη ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῶν Ἡνωμένων τῆς Ἀμερικῆς Πολιτειῶν τὸ γιγαντιαῖον μνημεῖον, τὸ ὁποῖον τὸ Ἀμερικανικὸν ἔθνος ἀνήγειρεν εἰς τιμὴν τοῦ Οὐασιγκτῶνος, τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς ἀμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας.

Ἦδη κατὰ τὸ 1783, ἤτοι ἐπὶ ἑτῆ μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς ἀνεξαρτησίας, ὁ σύνδεσμος τῶν ἠνωμένων κρατῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀπεφάσισε νὰ ἐγειρῆθῃ ἔθνικὸν μνημεῖον εἰς τιμὴν τοῦ Οὐασιγκτῶνος· ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ 1833 ἐσοτήθη ἡ ἐπιτροπὴ, ἡ μελλούσα νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτήν. Καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν αἱ χρηματικαὶ συνεισφοραὶ ἀφθόνως ἔρρον, ἀλλ' ἡ τῆ 1837 ἐπελθούσα οικονομικὴ κρίσις μεγάλως ἐπηρέασε τὴν πατριωτικὴν ἰδέαν, καὶ μόνον δέκα ἑτῆ μετὰ ταῦτα ἐπανελήφθη ἡ εἰσπραξιὰ τῶν συνεισφορῶν, καὶ ἐν ἔτει 1848 ἐτέθη ὁ θεμέλιος τοῦ μνημείου λίθος· ἐκτετατὰ ἐργασία προέβησαν τακτικῶς καὶ δραστηρίως. Τὸ μνημεῖον, σχῆμα ἔχον ὀβελίσκου, εἶναι τὸ ὑψηλότερον οἰκοδόμημα τῆς ὑψηλῆς, ὕψος ἔχον 555 ποδῶν, ὑπερτερεῖ δηλ. τῶν κωδωνοστασίων τοῦ μητροπολιτικοῦ τῆς Κολωνίας Ναοῦ κατὰ 40 ἡλούς πόδας. Κατὰ τὴν θέσιν ὁ ὀβελίσκος ἔχει 55 τετρ. ποδῶν ἐμβαδόν, καὶ τὰ τεύχη αὐτοῦ εἰσὶν 15 ποδῶν πάχος, τὸ ὅποιον πρὸς τὰ ἄνω λεπτόνετα. Ἐσωτερικῶς ἔχει ὁ ὀβελίσκος ἀναπτυσσὴν σιδηρᾶν κλίμακα καὶ ἀεροκίνητον ἀναορτικὴν μηχανήν. Εἰς τὸ οἰκοδόμημα καταναλώθησαν 82 χιλ. τόνοι γρανίτου, ἡ δὲ ὀλικὴ δαπάνη ἀνήλθεν εἰς ἐν ἑκατομμύριον καὶ 200 χιλ. δολλαρίων. Ἐκάστη πολιτεία, ἕκαστον κράτος συνεισέφερεν ἀνά ἓνα ὀγκόλιθον μετὰ καταλλήλου ἐπιγραφῆς· καὶ πολλοὶ δὲ φυλαὶ Ἰνδῶν ἠθέλησαν νὰ συνεισφέρωσι λίθον διὰ τὸ μνημεῖον τοῦ "πατρὸς τῆς πατρίδος". Τῇ 6 Δεκεμβρίου 1884 ἀποπερατωθέντος τοῦ ἔργου ὑψώθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἡ ἀμερικανικὴ σημαία, ἣν ἐγαυρέτισαν ἐνθουσιῶδεις ζητωκραυγαὶ καὶ παταγώδεις κανονοβολισμοί, τὰ δὲ ἐπίσημα ἐγκαίνια τοῦ μνημείου ἐτελέσθησαν τῇ 21 Φεβρουαρίου 1885, τῇ παραμονῇ τῆς ἐπετείου ἡμέρας τῆς γεννήσεως τοῦ Οὐασιγκτῶνος (γενν. τῇ 22 Φεβρουαρίου 1732). Ὁ γερουσιαστὴς Σέρμαν ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν ὁμιλίαν κατόπιν καὶ ὁ συνταγματάρχης τοῦ μηχανικοῦ CASEY, ὁ τὴν οἰκοδομήν διευθύνων. Κάτωθεν τοῦ μνημείου ἦτο παρατεταγμένος στρατός ἐξ 6000 ἀνδρῶν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ διασώμου στρατηγοῦ Σέριδαν.

Ἦδη ἴσταιται μεγαλοπρεπὲς τὸ ἔθνικὸν μνημεῖον, διὰ τὰς μελλούσας γενεάς δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἔθνους πρὸς ἐν τῶν ἐνδοξωτέρων αὐτοῦ τέκνων, καὶ παράδειγμα ἀξιοζήλευτον πῶς μεγάλα ἔθνη τιμῶσι μεγάλους ἀνδρας.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ DE AMICIS.

ΤΙΣΣ ΓΕΝΝΩΝΤΑΙ ΑΙ ΦΙΛΙΑΙ.

Μετάφρασις Δ. Ι. Καραφαννάκη.

(Συνέχεια.)

Μέγας ἀριθμὸς φιλιῶν ἀπεφασίσθη ἐκ πρώτου ἐλέμματος. Εἶνε περίεργον πῶς, εἰσερχόμενοι ἐν κύκλῳ προσώπων ἀγνώστων, κρινόμενοι ἀμέσως, καὶ σχεδὸν πάντοτε ἀνευ πλάνης, ποιοὶ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποθῶσι φίλοι ἡμῶν, ποιοὶ δὲν θὰ γείνωσι ποτὲ τοιοῦτοι, καὶ τίνας δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ τιθασσοῦμεν. Οἱ πρώτοι οὗς ἐλέπομεν, εἶσιν ἐξ ἐκείνων οὗς συνήθως καλοῦσιν "ὄψεις κακάς;" φύσεις κακόθουλοι, φυσιογνωμίαι δηλοῦσαι ὅτι δὲν θὰ ἦνε δυνατὸν νὰ ἀποθῆ συμπαιθικὴ ἢ ἡμετέρα, ἀφού, ἐν συνόλῳ, ἡ ἀντιπάθεια ἢ ἐμπνεῖσι ἡμῖν ἀγνωστὸς τις δὲν ἀπορρέει ἐξ ἄλλου αἰσθημάτος· καὶ εἶνε ἐντελῶς σπάνιον, ὅτι δὲν παύει, καίτοι ἀνακαλύπτομεν ἢ θεθαυῶσιν ἡμᾶς ὅτι ὁ ἀγνωστος ἐκεῖνος ἔλαβε περὶ ἡμῶν ἰδέαν ὅπως διάφορον. Μεταξὺ ἐκείνων ὀλεμμάτων ἀναγνωρίζομεν πάραυτα τὰ δύο ἐκεῖνα τὰ ἀγγέλλοντα ἡμῖν ἐχθρὸν φυσικόν· ἐννοούμεθα ἀμοιβαίως ἐκ πρώτης ὄψεως· μαντεύομεν χιλιάς διαστροφὰς ὀφθαλμῶν, αἰσθημάτων, ὀρέξεων, διατροχόντων ἐν ἡμῖν· ἀνισχυόμεν, ὅπως ὅταν ἐλέπη τις ἐπι κατασκοπεύεται· τὰ ἐλέμματα ἡμῶν συναντῶνται ἀκουσίως καθ' ἐκαστὴν στιγμὴν· δὲν αἰσθανόμεθα πλέον ἐλευθέρως οὔτε τὸ πνεῦμα, οὔτε τὸν λόγον, οὔτε τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου· εἴμεθα ὡς τὰ δύο φυτὰ ἐκεῖνα, ἅτινα, τιθόμενα τὸ ἐν ἀντικρὸ τοῦ ἄλλου, μαραίνονται καὶ ἐθραίνονται· καὶ ἡ ἀποτρύπαιος δύναμις ἔχει τοιαύτην παρ' ἡμῖν ἰσχύον, ὥστε δὲν περιφύμεθα οὐδὲ νὰ τὴν νικήσωμεν, καὶ ὀθούμεθα πρὸς τὸν χαριετισμὸν καὶ τὴν ὁμιλίαν, τόσῳ εἴμεθα ἐθέττοι ἀμφοτέρωι ὅτι ἤθελεν εἶναι χεῖρον ἢ ἀνωφελές. Καὶ ὅχι τόσο ἐνωρὸς ὅπως οὔτοι, εὐκόλως ὅμως ἐπίσης ἀναγνωρίζονται ἄλλοι τινὲς, μεθ' ὧν δὲν θὰ ὦμεν ποτὲ περισσότερον ἢ φίλοι ἐκ πταρτισματος· ἀνθρωποὶ ἱκανοὶ πρὸς φιλίαν, καὶ οὔτινες ἐμπνεύουσιν ἄλλους, εἶνε ὑπόθεσις ξένη ἀληθῆς. Θὰ ἴδῃτε αὐτοὺς ἐκατοντάκις· θὰ παρυσιάζωσιν αὐτοὺς ὑμῖν ἕκαστον ἕκτον μῆνα, καὶ δὲν θὰ ὑπάρῃ αἰτία ἕνεκα ἧς νὰ ἐνθυμηθῆτε ποτε τὸ πρόσωπον ἢ τὸ ὄνομα αὐτῶν· δὲν ἔχουσι οὔτε ἐκτός οὔτε ἐντός τι ἔσπερ νὰ ἐγειρῇ ἐν ὑμῖν περιέργειάν τινα, ἔσπερ νὰ ἐγκαταλίπη ὑμῖν ἐντύπωσιν τινα καλὴν ἢ κακὴν, καὶ τὸ ὅποιον νὰ ἀναγκάζῃ ὑμᾶς ὀλίγη μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των νὰ ἐπαναστραφῆτε πρὸς αὐτοὺς καὶ διὰ παροδικῆς ἀκρίβειας· εἶνε προωρισμένοι νὰ φεύγωσιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν ὡσπερ τὸ ὕδωρ φεύγει ἀπὸ τοῦ κοσκίνου· καὶ μετὰ πάροδον τριῶν ἐτῶν ἀφότου γνωρίζετε αὐτούς, καὶ νομίζουσι ὑμᾶς ὡς τὸν στενωτότατον φίλον, θὰ συμβῆ ἀκόμη ὑμῖν νὰ ὑπομείνητε τὴν ἀλλαγὴν ταύτην, νὰ εὐρεθῆτε ποτε ἐν τῷ μέσῳ δύο ἐξ αὐτῶν, οἱ ὅποιοι δὲν γνωρίζονται, συνδέουσιν ὅμως ὁμιλίαν δι' ὑμῶν, καὶ ἀρσκούσιν ἀλλήλοισι, καὶ κεντῶσιν ὑμᾶς εἰς τοὺς ἀγκῶνας ἵνα παρυσιάσῃτε αὐτοὺς, καὶ θαυμάζουσι καὶ ὑπογίζονται διὰ τὴν θραυδύτητα ὑμῶν, καὶ σὰς κάμνωσι νὰ ἰδρωσῆτε ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν, ἐν τῇ ἀβεβαιότητι τοῦ τί ἤθελεν εἶναι χεῖρότερον· νὰ ἐκλάβητε αὐτοὺς ὡς ἀγροίκους παρορῶντες τὴν παρουσίαν, ἢ νὰ προσθάλητε αὐτοὺς θανασίμως, ὁμολογοῦντες ἀμφοτέρωι ὅτι δὲν ἤξεύριτε ποιοὶ δαίμονες εἶνε. Ἄλλ' ἐξ ὧν τῶν κακῶν τούτων περιστάσεων, πῶς ἀναμετροῦνται αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι φιλίαι αἰτινες συνδέονται κατασκευασμέ-

ως, ἐξ ἑνὸς καὶ ἄλλου μέρους, τῇ ἀκαριαίᾳ τῆς συμπαιθείας ὀθήσει! Ἐν μέσῳ πληθῆος ἀνθρώπων ἀγνώστων ὑμῖν, ἐλέπετε ὕψιν χαρίζουσαν καὶ μειδύουσαν, ἣτις σταματᾷ ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα ὑμῶν. Μοναδικὴ ἀπάτη! Νομίζετε ὅτι ἔχετε ἴδει αὐτὸν ἄλλοτε, δὲν ἤξεύριτε ποῦ, θεθαίως ὅμως ἐν τόπῳ καὶ εἰς περίστασιν εὐχάριστον. Πλησιάζετε ἀλλήλοισι, καὶ συνάπτετε ὁμιλίαν σχεδὸν ἀκουσίως. Ἐτέρα ἐκπληξις· φωνή, προφορά, στάσις, τὸ πᾶν φαίνεται ἐγχείρον ἐν ὑμῖν συγκεχρημένας ἀρχαίας εὐχαρίστους ἀναμνήσεις. Δοκιμάζεσθε δι' ἐρωτήσεων· αἱ ἰδέαι ὑμῶν συναντῶνται πρὸ τοῦ νὰ ὁμιλήσῃτε· ἀπὸ τοῦ στόματος ὑμῶν ἐξέρχονται αἱ αὐταὶ ἔκφρασις, ὀλόκληροι ἀλόσεις αἰσθημάτων καὶ ἰδεῶν, ἐλευσθέντος μόνον παρ' ἑνὸς ἐκ τῶν δύο τοῦ πρώτου κρῖκου, ἐκτυλίσσονται καὶ συγγένονται ὀρητικώτατα, καθιστώσιν ἀνωφελεῖ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς συνδιαλέξεως· ὁμοιάζετε τοὺς λαμπροὺς ἐκεῖνους δισκοκῦρους ἀστέρας, οὔτινες φλέγονται ἀπὸ κορυφῆς μέχρι βάθους ἀμφοτέρωι, ἐξακοντίζουσι τὰς αὐτὰς ἀκτίνας, κυλλοῦσι τοὺς ἰδίους πυρίνους τροβίλους, λάμπουσιν ἐκ τῶν αὐτῶν χρωμάτων. — Ἄλλὰ τίς εἶνε οὗτος, ἐρωτᾶσθε ἀμφοτέρωι ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν παρατηροῦντες ἀλλήλους περιέργως, μὲ ὀφθαλμοὺς μεστοὺς καλοκαγαθίας — πόθεν ἐζηλθες; διατὶ δὲν γνωρίζομεθα ἐνωρίτερον; — Καὶ καθὼς ἐν ταῖς συνθέσει ταῖς χημικαῖς, ὑπάρχει ἐπίσης ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ἐξελικτικῇ ἡλεκτρισμῶ καὶ θερμότητος· ἡ συνδιαλέξις ἐκρήγνυται, ὁ γέλωσ σπινθηροβολεῖ, τὰ πρόσωπα χρωματίζονται· ἐρωτᾶζετε ἀμφοτέρωι· ἤθέλετε ἐκφρασθῆ με σαφεῖς λέξεις συμπαιθείας εἰ μὴ ὑπῆρχεν ὁ φόβος νὰ φανῶσι παιδαριώδεις· σκέπτεσθε πρὸς τὴν ἡμέραν ἐκείνην καθ' ἣν μεγαλειτέρα οικειότης θὰ ἐπιτρέψῃ ὑμῖν τοῦτο· καὶ ζητεῖτε μετὰ παιδικῆς πλέον ἀνοπομονησίας τὰς εὐγενεῖς φράσεις, δι' ὧν θὰ ἐκφρασθῆτε τοῦτο. Ἐπειδὴ ἡ καλοκαγαθία ἀνανεοὶ καὶ μεγαλοποιεῖ.

* * *

Τὴν πρώτην συνάντησιν ἀκολουθεῖ ἡ περίοδος τῆς γενέσεως τῆς φιλίας. Περίοδος μεστὴ ψυχολογικῶν ἀπροόπτων συμβάντων. Μετὰ πλείστον εἶνε πολλὸ ὀσκόλον· εἴμεθα ὡσπερ δύο ταπεινῶτα ἐν τῷ βάθει ὀχθῆματος κακῶς κατασκευασμένου, οὔτινες ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ἐξακολουθοῦσι νὰ ἐξαπλώνονται, νὰ μαζεύονται, νὰ στρέφωσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πρὸ τοῦ νὰ εὕρωσι τὸν τρόπον νὰ σταθῶσιν ἀνέτως, χωρὶς νὰ πῆσῃ ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Μετ' ἄλλων, ἀφού περιεπατήσαμεν ἀρκετὴν ὥραν, ἐλέπομεν ὅτι ἔχομεν κάμει λάθος ὡς πρὸς τὸν ὁρόμον, ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν στενωπῇ ἐξ ἧς εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ἴμεθα πολλὸ πλησίον, καὶ ὑπείλομεν νὰ ἐπιστρέψωμεν, καὶ νὰ λάβωμεν νέαν ὁδὸν εὐρωτέραν, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν συγκρούσεων, τῶν ἀγκῶνων καὶ τῶν πλευρῶν. Τὴν πρώϊαν εἶτα τῆς ἐπισύσης, μετὰ τὴν γνωριμίαν ἣν ἐκάμομεν ἐν ἐσπερινῇ τινι συναναστροφῇ, ὁμιλήσομεν περὶ τῶν μελφοδιῶν ἡμῶν ὡς οἶνοποτῶν, καὶ εὐρισκόμενοι κατὰ τὸ πνεῦμα ὑγιεῖς, ἡσχυμένοι ἀμφοτέρωι διὰ τὰς ἐκ τοῦ πνεύματος ἐκεῖνας διαστολάς, ἐννοούμεθα ἀμοιβαίως, ψυχρῶ καὶ περισκεμμένη ὑπερηφανείᾳ, μὴ λογιζόμεθα τὸν περίεπατον τῆς χθῆς, ὁ ὁποῖος ἀνάγκη νὰ ἐπαναληφθῇ ἀπὸ παρατηρητὰς γαληνίους καὶ προφυλακτικῶς ἔθμα πρὸς ἔθμα. Μέ τινας, εἶνε περίεργον, μετὰ θραυδύτατον χρόνον, ἡ φιλία μένει ἐκεῖ, ἐν μέσῳ ὀδῶ τῆς οικειότητος, ὡς ἀπολιθωθεῖσα, καὶ οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος, διαμένοντες καλοὶ φίλοι, κάμνομεν περισσότερον ἐνὸς ἔθματος καθ' ἄλλη τὴν ζωὴν. Εἶνε ἀκόμη ἐκεῖνος ὅστις, χωριζόμενος μετὰ τὴν πρώ-

ΑΝΔΡΕΑΣ ΖΑΪΜΗΣ.

την συνάντησιν ἢ ἐκ τοῦ διαστήματος ἢ τῶν ὑποθέσεων, μένει ἐν τῇ φαντασίᾳ φίλος, καὶ ὁ ὅποιος λυπεῖ ἡμᾶς μὴ δυνάμενος νὰ ἀχθῆ εἰς πέρας, ἐπειδὴ ἡ ἰδέα φαίνεται ἡμῖν ὡραία καὶ ἡ πρώτη ἐκείνη ἐντύπωσις ὑπόσχεται πολλά. Εἶνε ὁ φίλος εἰσέτι ἐν εὐρίσκομεν ἄκομψον καὶ ἄμορφον, παρακινῶν ἡμᾶς νὰ ἐργασθῶμεν μεθ' ὧν τῶν ῥινῶν καὶ ῥοκάνων τοῦ ἡμετέρου ἐργαστηρίου· καὶ ἐξακολουθοῦμεν τὴν ἐργασίαν εὐχαρίστως, διότι βλέπομεν ὅτι τὸ ξύλον εἶνε κάλλιστον καὶ θὰ τελειώσωμεν μετατρέψαντες αὐτὸ ὅπως θέλομεν. Ἄλλ' ἁμαρτάνομεν, σχεδὸν πάντες, ἁμαρτημὰ τι πρὸς τὸν νέον φίλον· τὸ νὰ θέλωμεν νὰ ὠφελθῶμεν τῆς ἀγῆς περιστάσεως, παρουσιάζοντες αὐτῷ σχέδιον ῥιφθὲν κατὰ μέρος· ἐν τῷ νέῳ φίλῳ, νέον ἄνθρωπον· κρύπτομεν τὰ ἐλαττώματα, ἀξάνομεν τὰς φιλοφρονήσεις, θέτομεν ἡμᾶς καὶ τὴν φιλίαν ἡμῶν εἰς ὕψος ἔθλα δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ στηριχθῶμεν· καὶ οὕτω δίδομεν τόπον εἰς τὰς ἐπικινδύνους ἀπάτας. Πόσον ὀργίζει ἡμᾶς τότε ὁ παλαιὸς φίλος, ἐν τῇ περιόδῳ ἐκείνῃ τῆς σελήνης τοῦ μέλιτος τῆς φιλίας, ὅταν ἔρχεται νὰ θηρεύσῃ ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ τῆς ἡμετέρας πρωτοπειρίας, καὶ ἀναγκάζων μὲ τὴν κτηνώδη αὐτοῦ οἰκειότητα νὰ δειχθῶμεν ποιοὶ εἶμεθα, διασκορπίζει θλῆν ἡμῶν τὴν μικρὰν ἐργασίαν ὡς ἀπατεῶνων! Παρουσιάζεται εἶτα τὸ κύριον ζήτημα, ὅπερ δὲν θὰ ὑποχρεωθῶμεν ποτὲ νὰ λύσωμεν ἐξ ἀποφάσεως, ἀφοῦ τὸ ὅμιλος θὰ πῆσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅταν δὲν στηρίξῃ αὐτὸ ἡ φύσις καὶ ὁ τόνος τῆς συνδιαλέξεως, ἀποδόσης οἰκειοτάτης· καὶ ἂν λάθωμεν αὐτὸ θιαίως, ἀφίσταται πολὺ ἐνωρὶς τὸ γραμματικὸν ἐκεῖνο πρόσκομμα, πέριξ οὗτινος θέον νὰ στρέφεται ἡ προπέτεια, χάνουσα τὴν ὑπερέαν αὐτῆς ἀκίδα ἐν τῇ στροφῇ. Μετὰ τῶν στενοτέρων ἡμῶν φίλων, εὐρέθημεν ἡμέραν τινα ἀνταλλάσσοντες τὸ σὺ, χωρὶς καθόλου νὰ ἐνθυμώμεθα οὔτε πότε οὔτε πῶς ἔχει ἀρχίσει· ἡ προσφιλεῖς λέξις εἰσῆλθε λάθρα ἐν ἡμῖν, μετανεγκοῦσα ὅλα τὰ ῥήματα εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ νὰ ἐπιτευχῆ ἐπὶ τῆς πράξεως, Μετ' ἄλλων, ὅσον καὶ ἂν προσπαθῶμεν κατορθοῦμεν νὰ ἀπαλλαγῶμεν τοῦ ὅμιλος· εἶνε ἡ οὐσιώδης ἔκφρασις τοῦ ἡμετέρου τρόπου τῆς φιλίας· δεκάκις ἀποκοπὴν, ἀναφύεται πάντοτε· εἶνε ἀνάγκη νὰ τελειώσωμεν ἀφίνοντες αὐτὸ νὰ ἴσταται. Εἰσὶν ἔπειτα ἐκεῖνοι, ἐν οἷς ταλαντεύεται μεταξὺ τῶν δύο μορφῶν, χωρὶς οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἄλλη νὰ τέρπῃ ἡμᾶς, ὀμιλοῦντας ἔστιν ὅτε μετὰ λέξεων ἀτελευτήτων, ἐν ἐλιγμοῖς καὶ ὑποσκελίσμασι, καθὼς δύο ἀρχίζοντας νὰ τραυλίζωσι ξένην γλῶσσαν· μέχρις οὗ ἡμέραν τινα ἀηδιᾶσαντες τὴν κωμωδίαν ἐκείνην, προσφεύγομεν εἰς ἐν ὅμιλος προσωρινόν, ὅπερ ἀφίνει εἰς ἡμᾶς καιρὸν νὰ παρασκευασθῶμεν δι' ἐν σὺ ὀριστικόν. Ἡ εὐχαρίστησις ἤδη τῶν ἡμετέρων ζητηθέντων καὶ συμφωνηθέντων, δὲν διαρκεῖ περισσύτερον ἢ ὅσον ἀπαιτεῖται ἵνα χλευασθῆ· εἶνε ἀλλαγὴ σχεδὸν ἀπαρατήρητος διερχομένη δι' ἡμῶν, ἐν μέσῳ ὧν τῶν ἄλλων αἰτινες ἔλαβον χώραν ἐν ἡμῖν. Τίς δὲν ἔκαμε τὴν μοναδικὴν ταύτην μεταμόρφωσιν; Μετὰ ἐν ἔτος οἰκειότητος ὁ νέος φίλος ἔχει ἀλλάξει ὄψιν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν· βλέπομεν αὐτὸν διὰ τῆς φιλίας ἡμῶν, ὡραῖον ἢ ἄσχημον, ἀλλὰ σχεδὸν πάντοτε πολὺ διάφορον ἢ ὅπως ἴδωμεν αὐτὸν τὸ πρῶτον· δὲν ἐπανέρχεται ἡμῖν ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἢ σπανιώτατα καὶ φεύγουσα· καὶ ἐνίοτε μάλιστα, ἵνα κάμωμεν τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ περιγραφὴν, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπιτόχωμεν τὴν πρώτην αὐτοῦ εἰκόνα, ἵνα ἐπὶ ταύτης κρίνωμεν αὐτὸν· καὶ σχεδὸν πάντοτε συμβαίνει ἡμῖν, παρισταμένης τῆς νέας αὐτοῦ εἰκόνας, χάνομεν οὕτω τὴν ἀρχαίαν. Ἐπίσης οὕτω λέξεις τινὲς οἰκεῖται τῇ

γλῶσση, παρέχουσιν ὀλίγη κατ' ὀλίγον τῇ ἀκοῇ ἡμῶν ἤχον, ὁ ὅποιος δὲν εἶνε πλέον ὁ ἀληθῆς αὐτῶν ἤχος· ὅστις εἶτα ἤχει ἡμῖν ὡς νέον τι πρᾶγμα, ὅτε αἱ λέξεις ἐκεῖναι, ἐκφεύγουσαι τοῦ στόματος ἡμῶν ἐν στιγμῇ ἀπροσεξίας, φθάνουσιν εἰς τὸ οὖς ἡμῶν ἐκπλήχτως, ὡς εἰ προσφέρθησαν ὑπὸ τινος ἄλλου.

(Ἐπεταί τὸ τέλος.)

Ο ΚΙΝΕΖΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ.

ΕΝ Κίνα, ὡς γνωστόν, μία μόνον κυρίως κινεζικὴ ἐφημερίς ἐκδίδεται, ἣν ἡ κυβερνήσις ἐπισημῶς ἀναγνωρίζει ὡς ὄργανόν της. Ἡ ἐφημερίς αὕτη εἶναι ἡ "Ἐφημερίς τοῦ Πεκίνου", ἣν οἱ Κινέζοι καλοῦσι King-rao, ἣτοι "Ἐφημερίδα τῆς Πρωτεύουσας". Ἡ ἀρχαιότης αὐτῆς εἶναι μεγάλη, διότι ἡ σύστασις της χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς δυναστείας τῶν Τάγγ, ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου καὶ ὀγδοῦ μ. Χρ. αἰῶνος. Ἐν αὐτῇ δημοσιεύονται ὅλα τὰ κυβερνητικὰ ἔγγραφα, τὰ αυτοκρατορικὰ διατάγματα καὶ διαγγέλματα, τὰ εἰς τὸν θρόνον ὑποβαλλόμενα ὑπομνήματα, οἱ διορισμοί, αἱ παύσεις καὶ αἱ μεταθέσεις τῶν ὑπαλλήλων τοῦ κράτους. Ἐπομένως ἡ σπουδαία αὕτη ἐφημερίς καθίσταται μία τῶν κυριωτέρων πηγῶν τῆς συγχρόνου ἱστορίας. Καθ' ἐκάστην ἐκδίδεται ἐν φυλλάδιον σχήματος 12^{ου} κακῶς τετυπωμένον καὶ μετὰ περικαλύμματος χρώματος κιτρίνου (τοῦ αυτοκρατορικοῦ χρώματος).

Ἀπὸ τινων ἐτῶν Εὐρωπαῖοι, κάτοικοι τοῦ Οὐρανίου κράτους, ἐπειράθησαν νὰ ἰδρῶσιν ἐφημερίδας εἰς γλῶσσαν κινεζικὴν, ἐξ ὧν ἡ ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου Ἐρνέστου Major συστηθεῖσα "Ἐφημερίς τῆς Σαγγάης" μεγάλην ἐκτίμησιν φήμη καὶ διάδοσιν. Ὁ εὐθὺς κατόπιν ἀναπτυχθεὶς συναγωνισμὸς δὲν ἤδυνήθη νὰ καταβάλλῃ τὴν πρώτην ταύτην ἐφημερίδα. Ἡ μόνη ἐφημερίς, ἣτις φαίνεται ὅτι θέλει θαδίσαι ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς "Ἐφημερίδος τῆς Σαγγάης" εἶναι ἡ "Ἐφημερίς τῆς Οὐ", ἐκδιδόμενη ὑπὸ ἀγγλικῆς ἐταιρίας ἀπὸ δύο περίπου ἐτῶν.

Ἡ "Ἐφημερίς τῆς Σαγγάης" ἐκδίδεται μὲν ὑπὸ τὴν ὀνομαστικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Major, πράγματι ὅμως συντάσσεται ὑπὸ ὁμάδος λογίων Κινέζων, οἵτινες γράφουσι καὶ διορθοῦσι τὰ ἄρθρα· λέγεται ὅτι ἡ ἐφημερίς αὕτη λαμβάνει ἐπιχορήγησιν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ὅπως ὑπερασπίζηται τὰ συμφέροντα τοῦ κινεζικοῦ κράτους καὶ διατηρῆ τὴν κατὰ τῶν Εὐρωπαϊῶν ἀντιπάθειαν τῶν Κινέζων. Ἡ διάδοσις αὐτῆς εἶναι τόσο σπουδαία καὶ τὰ κέρδη τόσο μεγάλα, ὥστε ἐσχάτως ὁ διευθυντὴς αὐτῆς ἀπέριψε πρότασιν περὶ πωλήσεως τῆς ἐφημερίδος ἀντὶ 150 χιλ. φράγκων. Ἀλλὰ τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην δὲν ἀπέκτησεν ὁ δραστήριος διευθυντὴς ἄνευ κόπου· διότι ἐν ἀρχῇ εἶχεν ἀγῶνα σφοδρὸν καὶ ἀντίδρασιν ἰσχυράν ἐκ μέρους τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ κράτους, οἵτινες ἐφοβοῦντο μὴ φανερωθῶσιν αἱ ἐν τῇ διαχειρίσει καταχρήσεις των. Εὐθὺς ἅμα τῇ δημοσιεύσει τῶν πρώτων ἀριθμῶν οἱ ὑπάλληλοι ἤρξαντο ἐπιτιθέμενοι κατὰ τῶν ἐγγχωρίων συντακτῶν τῆς ἐφημερίδος καὶ προέβησαν μάλιστα μετὰ τοῦ μέτρου νὰ ὑποβάλωσιν ἀναφοράς εἰς τὸν αυτοκράτορα, δι' ὧν ἐζήτησαν τὴν κατάργησιν τοῦ νεοφανέντος τούτου ὀργάνου. Ἡ διεύθυνσις ὅμως ἐνέμενεν ἀκράδαντος, δὲν ἐπτοήθη, καὶ κατώρθωσε αὐτὴν τὴν κυβερνήσιν νὰ θεωρῆ τὴν ἐφημερίδα ἐξελεγκτὴν ὠφέλιμον τῶν πράξεων τῶν ὑπαλλήλων ἐν ταῖς

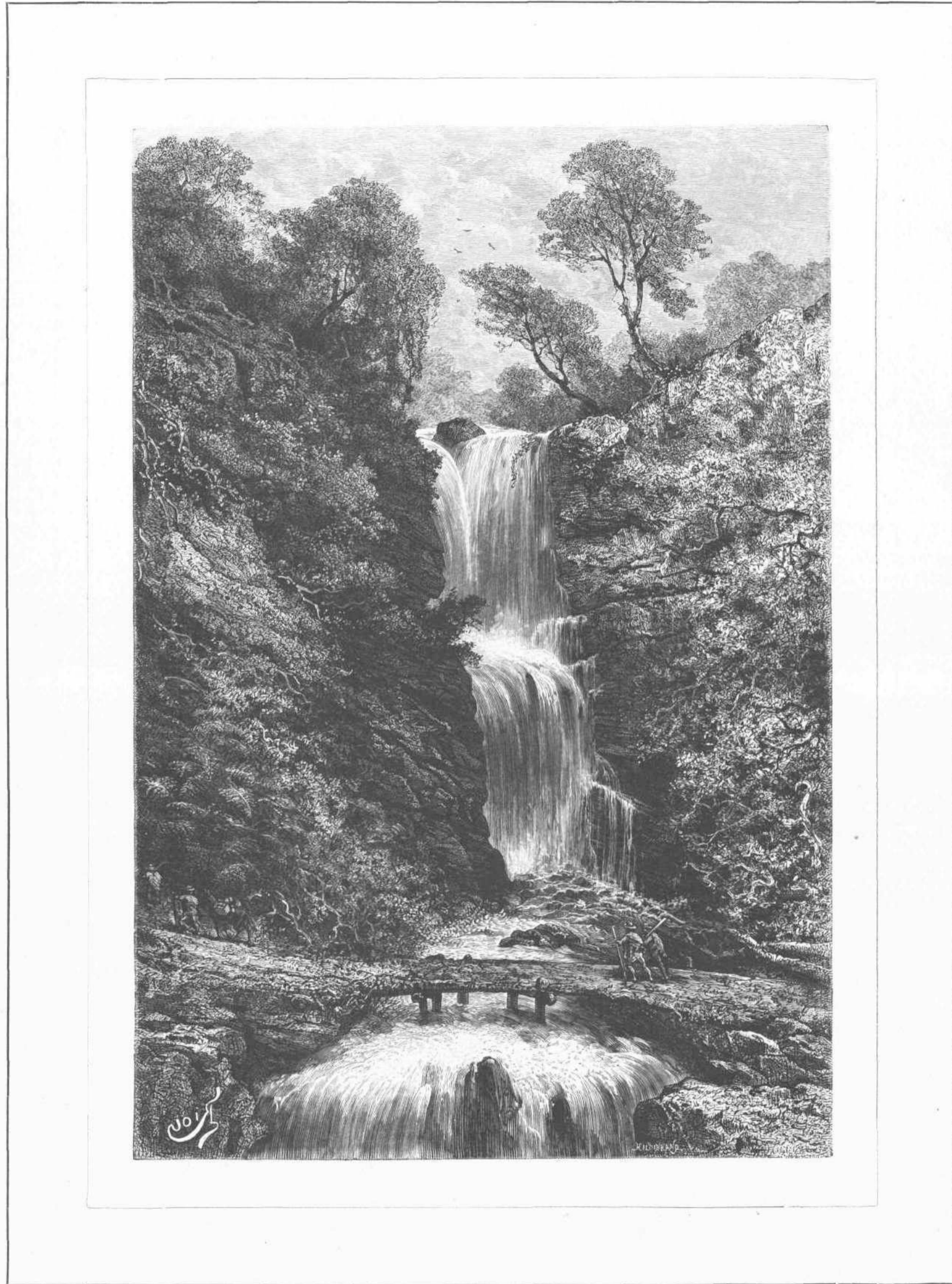
ἐπαρχίαις καὶ ὑπερασπιστὴν πιστὸν τῶν συμφερόντων τοῦ κράτους.

Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἐκτυποῦται διὰ στοιχείων κινεζικῶν κινήτων καὶ κομποτάτων ἐπὶ φύλλου χάρτου κιτρίνου λεπτοτάτου, ἔχοντος μῆκος μὲν πλέον τοῦ μέτρου καὶ πλάτος 25 ὡς ἔγγιστα ἑκατοστῶν· ἕνεκα τῆς λεπτότητος τοῦ χάρτου τυποῦται μόνον ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους. Καθ' ἐκάστην ἐκδίδεται ἐν Σαγγάῃ ἐν φύλλον τιμώμενον ἀντὶ ἐξ σαπέκων (ἣτοι πέντε λεπτῶν τοῦ φράγκου). Ἡ αὕτη τιμὴ διατηρεῖται καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, προστιθεμένου μόνον τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους. Ἐκαστος ἀριθμὸς ἔχει τὴν ἐξῆς κατάταξιν· πρῶτον ἔρχεται κύριον ἄρθρον, πραγματευόμενον περὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας· κατόπιν δημοσιεύονται τὰ αυτοκρατορικὰ διατάγματα, τὰ τηλεγραφήματα, αἱ εἰδήσεις τῆς ἡμέρας, τὰ διάφορα, αἱ φήμει, τὰ δικαστικά, καὶ οἱ διορισμοὶ καὶ αἱ παύσεις τῶν ὑπαλλήλων κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα τοῦ Πεκίνου. Ἐρχονται μετὰ ταῦτα τὰ προγράμματα τῶν διαφόρων θεάτρων καὶ διασκεδάσεων, αἱ εἰδοποιήσεις τῶν πλειστηριασμῶν, τῶν ἐνοικιαζομένων οἰκιῶν, τῶν μηχανῶν, τῶν νεοφανῶν βιβλίων κ.τ.τ. Τοιαῦτα τὰ περιεχόμενα τῆς ἐφημερίδος ταύτης, ἣς ἡ ἀνάγνωσις οὐ μόνον εὐχάριστος εἶναι ἀλλὰ καὶ λίαν ὠφέλιμος τόσο διὰ τοὺς Κινέζους ὅσον καὶ διὰ τοὺς Εὐρωπαίους· καθότι οἱ μὲν Κινέζοι μαθάνουσιν ἐξ αὐτῆς τὰ συμβάντα ἐν Εὐρώπῃ, περὶ ἧς τοσοῦτον ἀμυδρὰς ἔχουσι γνώσεις, οἱ δὲ Εὐρωπαῖοι ἀναγινώσκουσι τὰς κρίσεις τῶν Κινέζων περὶ αὐτῶν καὶ τὴν ἐν Κίνα φιλολογικὴν κίνησιν. Τὰ τελευταῖα ἐν Κίνα σπουδαία συμβάντα, δηλ. ὁ πόλεμος μετὰ τῆς Γαλλίας, παρεκίνησαν τὴν διεύθυνσιν τῆς "Ἐφημερίδος τῆς Σαγγάης" νὰ δημοσιεύῃ ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος καὶ ἐν ἐκτάκτῳ παραρτήματι μίαν εἰκόνα, παριστώσαν τὰ διάφορα τῆς ἐβδομάδος συμβάντα. Τὸ παράρτημα τοῦτο σὺγκείται ἐξ ὀκτῶ διπλῶν φύλλων περιβεβλημένων ἐντὸς καλύμματος ἐρυθροῦ.

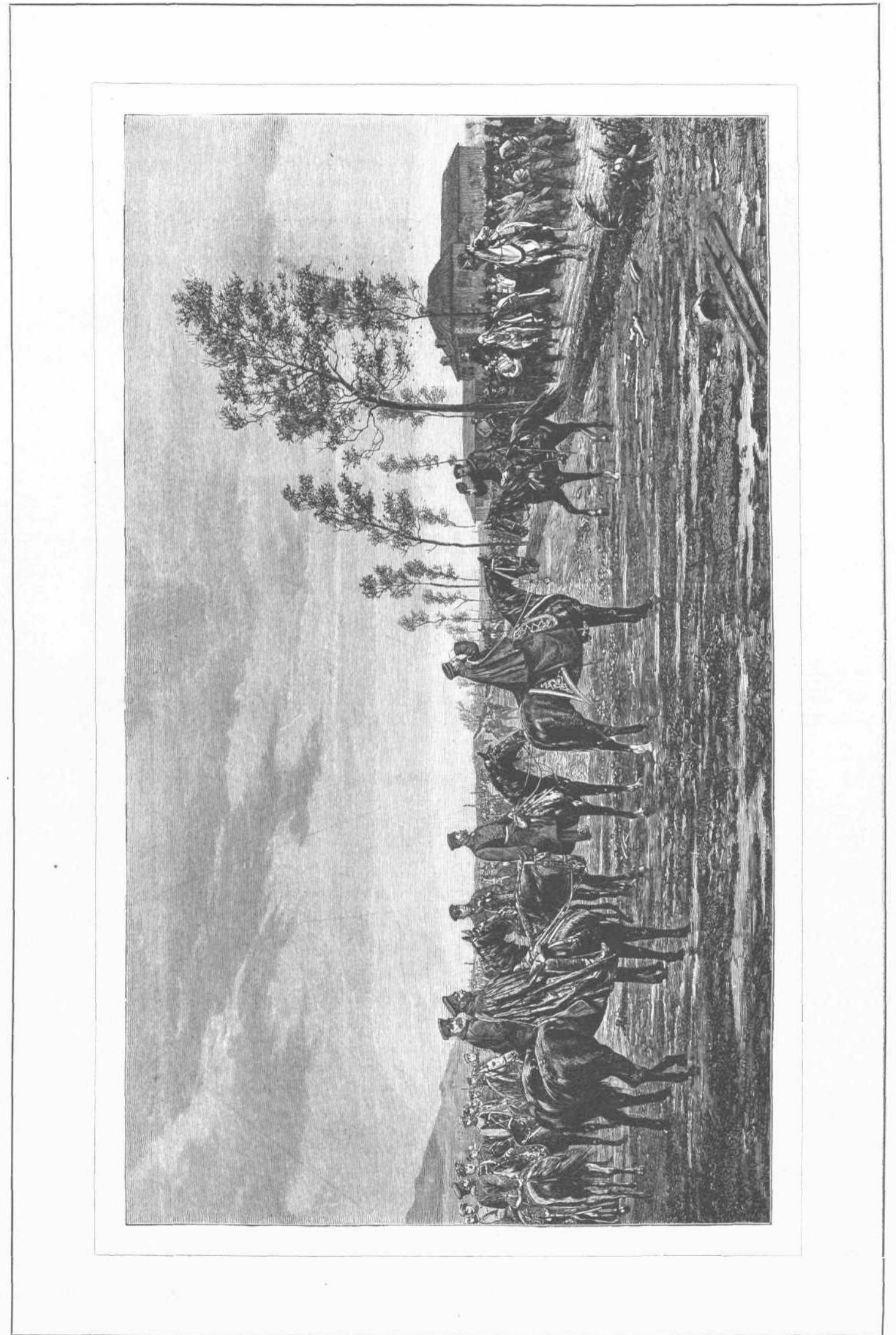
Ἡ τιμὴ τοῦ παραρτήματος τούτου εἶναι 25 ἑκατοστῶν τοῦ φράγκου. Αἱ κυριώτεραι τῶν δημοσιευθεισῶν εἰκόνων εἶναι· ἡ συνθήκη τοῦ Τιετσίν· ἡ μονομαχία Ροσεφόρ-Φουρνιέ (οἱ δύο ἀντίπαλοι πυγμομαχοῦσιν ἐν μέσῳ κύκλου περιέργων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων)· ἡ ναυμαχία τοῦ Φουτσού· ἡ ἀλωσις τοῦ Κελούγκ· ἡ σύγκρουσις ἐν Νιγκ-Πό· ἡ ἐκρηξίς τορπίλλης ὑποβρυχίου. Προστίθενται εἰς τὰς εἰκόνας ταύτας καὶ παραστάσεις ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν Κινέζων, αἵτινες διὰ τοὺς Εὐρωπαίους μέγα ἔχουσι ἐνδιαφέρον διότι ἀπεικονίζουσιν ἡμῖν τοὺς Κινέζους ὡς ζῶσι καὶ διάγουσιν.

Ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν οἱ Ἰησουῖται ἱεραπόστολοι, οἵτινες ἔχουσι παρὰ τὴν πόλιν Σαγγάην σχολεῖον ἐκκλησιαστικόν, φιλολογικόν καὶ ἐπιστημονικόν, ἐπεχείρησαν τὴν ἐκδοσιν ἐβδομαδιαίας ἐφημερίδος, ἣτις φέρει τὸν τίτλον "Ἡ ἀποθήκη τῶν ὠφελίμων γνώσεων", συνίσταται δὲ ἐξ ἐξ σελίδων διπλῶν σχήματος μεγάλου 8^{ου}, καὶ ἐκτυποῦται μετὰ πολλῆς ἀκριβείας ἐπὶ κιτρίνου στιλπνοτάτου χάρτου. Ὁ ἀριθμὸς τιμᾶται πέντε ἑκατοστῶν τοῦ φράγκου. Ἐν ἀρχῇ τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἦτο μηνιαῖον, ἀλλ' ἡ ὑποδοχὴ τοῦ ὑπῆρξε τόσο εὐμενῆς, ὥστε θαβηρῶν ἡ ἐκδοσις αὐτοῦ ἐγένετο δις τῆς ἐβδομάδος.

Ο ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ.

Ο ΣΤΡΑΤ. ΦΡΑΝΣΕΚΗΣ. Ο ΣΤΡΑΤ. ΣΤΕΙΛΕ. Ο ΠΡΙΓΚΗΦ ΦΙΛΔΕΡΙΚΟΣ ΚΑΡΟΛΟΣ. Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΔΕΣΝΑΥΧ.
Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΤΣ.

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ.

Υπό GIACOMO LEOPARDI.

Μετάφρασις Α. Μ.

Ὁ ἥλιος βασιλεύοντας θυβαί,
 Καὶ ἀπὸ τὸν κάμπῳ ἡ λιγερά γυρνάει
 Μὲ ἀμασχαλιὰ γοργάρι· ἴς τὸ χερσὶν
 Βαστῆ ἕνα δεματάκι
 Τριαντάφυλλα καὶ γροῦλια, ποῦ θά θάλλῃ,
 Καθὼς ἔχει συνήθεια,
 Ἄβριο ποῦ ναι γιορτῆ ἴς τ' ὠραῖο κεφάλι
 Καὶ ἴς τὰ χιονάτα στήθια.
 Μὲ ταῖς γειτονισαῖς τῆς
 Σ' τὸ σκαλοπᾶτι κάθεται ἡ γροῦλλα
 Γυρμένη κατὰ κεί ποῦ σβύν ἡ μέρα·
 Στρήφοντας ταῖς κλωσταῖς τῆς
 Γιά τὸν καιρὸ, ποῦ ἦταν χωριατοπούλα,
 Γιά τὸν καιρὸ, ποῦ ναι μακρὰ καὶ πέρα,
 Τοὺς διηγᾶται πῶς ἦταν στολισμένη
 Ὅταν εἶχαν γιορτάδες,
 Καὶ πῶς γερῆ καὶ ἠμορφοκαμωμένη
 Μ' ἐκείνου τοῦ καιροῦ τοὺς χορευτάδες
 Ἐχόρευε τὸ θρόνον. —
 Ὅστοςο τὸ σκοτάδι
 Εἰς τὸν ἀέρα χύνεται·
 Πλεῖδ καθὺ τ' οὐρανοῦ τὸ χροῖμα γίνεται·
 Τὸ νεῖδ φεγγάρι λάμπει
 Καὶ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἀσπρολογοῦν οἱ κάμποι.
 Μαυράδια καταβαίνουν
 Ἀπ' ταῖς βραχούλαις καὶ ἀπ' τὰ σπήτι· ἀράδα
 Ἡ καμπάνια σημαίνουν
 Γιά τὴν αἰρῆνι γιορτῆ καὶ θάνου
 Εἰς ταῖς καρδιάς παρηγορίας γλυκάδα
 Μὲ τὸν ἀχνὸ ποῦ κύνου.
 Σ' τὴν ἀφοῦά*) γελώντας
 Μὲ φωνάτα πηδώντας
 Πλήθος παιδιὰ χροῦμένο ἔχει παίξει.
 Τὸ δειλινὸ νὰ φάῃ
 Σ' τὸ φτωχικὸ τραπέζι
 Μὲ τὸ τσαπὶ τοῦ πᾶσι
 Ὡ δουλευτῆς σφυρίζοντας καὶ ὄλη
 Ἡ ἀκέρῃ του εἶναι ποῦ αἰρῶν ὅ' ἀχνὸ ἀκόλη.
 Κ' ἔπειτ' ἀφ' οὐ παντοῦ τὰ φῶτα σβουδονται
 Κι' ἀκρα σιωπῆ ἴς τὴν πλάσι βασιλεύει,
 Μονάχα οἱ χτύποι τοῦ σφυροῦ γροικιούνται
 Καὶ τοῦ ζυλᾶ γροικιέται τὸ πριόνι,
 Ὅποῦ ἴς τὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ δουλεύει
 Καὶ θάβεται καὶ ἰδρώνει.
 Σ' τὸ κλεισμένο ἀργασιῆρι νὰ τελειώσῃ
 Γλήγωρα τὴ δουλαί πρὶν ἐξημερώσῃ.
 Ἡ καλήτερ' ἡμέρα εἶν' τὸ Σάββατο
 Ὅλο ἀπὸ ἐλπίδα καὶ χαρὰ γεμάτο·
 Πίκρα καὶ τλῆξιν αἰρῶν
 Ἡ ἀκναῖς ὠραις θά φέρουν· νὰ φροντίξῃ
 Τοῦ καθενὸς ὁ νοῦς πάλι ὅ' ἀρχίζῃ
 Γιά ταῖς δουλειαις, ποῦ θὲ νὰ λθοῦν μεθαύριον.
 Ἄκουσε παιγνιδιάρικο παιδάκι·
 Τ' ἀντιαμένα σου νειάτα,
 Ἡμέρα δίχως ἕνα σὺννεφάκι,
 Χαράς εἶναι γεμάτα,
 Παραμονὴ γλυκειὰ εἶναι πῆς γιορτῆς σου
 Χαρμόσυνο Σάββατο τῆς ζωῆς σου.
 Χάρο, παιδί μου, τὴν εὐτυχισμένην
 Καὶ ἀπικρατὴν ἐποχῆ!
 Ἄλλο νὰ πῶ δὲν θέλω· ἀλλ' ἂν ἀργῆ
 Τῆς ζωῆς σου ἡ γιορτῆ, μὴ σὲ θαραίνῃ.

Ἐν Μονάχῳ 1885.

* Ἐκ τοῦ ἄμφωτος (6). Ἡ λέξις σφίεται ἐν Παϊζοῖς καὶ σημαίνει ἐπι καὶ τὸ ἱταλικὸν piazzuola.

Ο ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ ΕΝ ΤΗ ΝΟΤΙΩΙ ΑΜΕΡΙΚΗΙ.

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 88.)

Αἱ χῶραι, ἃς διασείζει ἡ σειρὰ τῶν Κορδιλλιέρων, εἶναι ὑπὸ πολλὰς ἐπιπέσεις ἀξιοπεριέργου, διότι οὐ μόνον ἡ φύσις τῶν μερῶν ἐκείνων εἶναι μεγαλοπρεπεστάτη, ἀλλὰ καὶ ὁ τύπος τῶν κατοίκων εἶναι ἰδιόζων, μετέχον τοῦ εὐρωπαϊκοῦ καὶ τοῦ ἡμιβαρβάρου. Ἐπισκεπτόμενός τις τὰς πόλεις νομίζει ὅτι εὐρίσκειται ἐν Ἰσπανίᾳ, διερχόμενός τις ὁμοίως τὰς ἀπεράντους πεδιάδας καὶ τὰ ὑψηλὰ ὄρη εὐμετάφερται ὡς διὰ μακίνας ῥάβδους ἐν ἐρημίᾳ ἀγρῆ, ἔνθα ὁ ἀνθρώπινος πόσος σπανίως πατεῖ. Ὁ μέγας Οὐμβόλλδος, περιηγηθεὶς τὰ μέρη ἐκεῖνα λέγει περὶ τῶν Κορδιλλιέρων ὁρίων. "Τὰ ὄρη ταῦτα ἔχουσι πολλὴν τὴν ὀμοιότητα πρὸς τὰς Ἀλπεις καὶ τὰ Πυρρηναία, εἶναι ὅμως ὑψηλότερα καὶ ἀγριότερα· ὡσαύτως καὶ αἱ κοιλάδες θαυότεροι καὶ σκοτεινότεροι, πληροῦσαι τὴν ψυχρὴν θαυμασμὸν ἄμα καὶ φρίκης. Αἱ κοιλάδες αὗται εἶναι πολλὰκις φάραγγες τόσον θαβαῖται, ὥστε ὀλίγηστος ὁ Βεζούτιος ἠδύνατο νὰ χωρῆ χωρὶς ἡ κορυφὴ του νὰ ἐξέλθῃ τῶν ὁρίων· μεταξύ τῶν κοιλάδων τούτων εἶναι ἡ τῆς Χότας, ἣτις ἔχει βάθος 1500 μέτρων. Ἴνα λάβῃ τις ἰδέαν ἀκριθεστέραν περὶ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς τῶν γεωλογικῶν τούτων φαινομένων, πρέπει νὰ συλλογισθῆ ὅτι ὁ πυθμὸν τῶν φάραγγων τούτων κατὰ μικρὸν μόνον διαφέρει ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Ἁγίου Γοβάρδου καὶ τοῦ Κημισίου ὄρους." Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Οὐμβόλλδος.

Περιεργόμενός τις τὰ μέρη ἐκεῖνα συναντᾷ πολλὰκις ὄμιλον ἀνθρώπων, οἵτινες ἔχουσι μάλλον ληστοῦν ὄψιν ἢ εἰρηγικὸν ἐπιπόνη· οἱ ἀνθρώποι οὗτοι εἶναι οἱ ἀναζητοῦντες τὸ ἐλαστικὸν κόμμι (τὸ caoutchouc), οἱ γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα caucheros. Οἱ ἄνδρες οὗτοι διάγουσι βίον νομαδικὸν καὶ πλήρη κινδύνων· ἐλευθέρου πάσης προλήψεως τέρπονται ἐν τῇ ἀγρῆ φύσει καὶ ὀλίγην προσοχὴν δίδουσι εἰς τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν. Οἱ προσλαμβανόμενοι αὐτοὺς εἰς τὴν ὑπερσίαν των ἐργολάβου ὀλίγον φροντίζουν περὶ τῆς ἡθικῆς αὐτῶν μορφώσεως, ἀλλὰ μάλλον ἀποθλέπουσι εἰς τὴν εὐτολίμειαν των καὶ εἰς τὴν δύναμιν τῶν μυνῶν των. Οἱ κομμισουλέκται οὗτοι εἶναι ἄγριοι τὴν ὄψιν, ὠπλισμένοι ὄλοι, μὲ ὀφθαλμοῦς βλοσυροῦς καὶ ἐν γένει ἐμπνέοντες φόβου. Οἱ ἐγγχώριοι, ἀνθρώποι φιλήσυχοι καὶ ἐργατικοί, τοὺς φοβούνται καὶ τοὺς ἀποφεύγουσι πάντοτε. Ἡ ἐργασία των εἶναι νὰ περιέρχωνται τὰ δάση καὶ νὰ συλλέγωσι κλάδους καὶ κορμούς τῶν δένδρων, τὰ ὅποια παράγουσι τὸ ἐλαστικὸν κόμμι. Ἡ τροφὴ των εἶναι εἰς ἄκρον λιτῆ· δύο ἰδίως φαγητὰ αὐτῶν ἔχουσι τινὰ πρωτοτυπίαν· τὸ ἐν τούτων καλεῖται pinol καὶ συνίσταται ἐξ ἀλεύρου μεμιγμένου μὲ ζάχαριν ἐκ ζαχαροκαλάμου εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῆς κατάστασιν· τὸ γίμμη τοῦτο ἀναλύεται ἐν τῷ ὕδατι καὶ χρησιμεύει καὶ ὡς τροφῆ καὶ ὡς ποτῶν· τὸ δεύτερον φαγητὸν λέγεται chiffe καὶ σύγκεται ἐκ τεμαχίων θανάσης τηγανισμένων ἐν βοσῆφ ἀλείματι. Τὸ δεύτερον τοῦτο φαγητὸν διατηρούμενον ἐπὶ ἡμέρας παρασκευάζεται διὰ τὰς μακροτέρας ἐκδρομάς.

Ἐκ τῶν ὑψηλῶν τούτων ὁρίων συχνότεροι κατέρχονται καταρράκται μετὰ θρονιάδους θορύβου. Εἰς τῶν καταρρακτῶν, ὅστις τραχιώτατα κολιέται διὰ μέσου ὑψηλοῦ καὶ καταφύτου βρους, εἶναι ὁ καταρράκτης τοῦ Ἁγίου Φλωρεντίου, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν. Κάτωθεν αὐτοῦ ἄγει μία τῶν συνήθων ὁδῶν, ἃς διέρχονται οἱ κομμισουλέκται· ἀπλὴ ζυλινὴ γέφυρα, ἐκ κορμῶν

δένδρων κατασκευασμένη, κείται ἀνωθεν τοῦ ὕδατος· πολλὰκις ὅμως τὴν ἀνοίειν ὅτε ἀναλύεται ἡ γυνὴ, ἢ γέφυρα αὕτη παρασύρεται παρὰ τῶν ὕδατων, ἀλλ' ἀμέσως ἐπισκευάζεται ἐνεκα τῆς μεγάλης αὐτῆς χρησιμότητος. Τὸ ὕδωρ τοῦ καταρράκτου τούτου εἶναι ὄροσερώτατον καὶ ἀκόμη ἐν ὄρᾳ θέρους.

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΤΣ

ΤΗ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1870.

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 89.)

Η παραθεβειμένη σήμερον εἰκόνη παριστᾷ τὴν ἀξιωμακτικὴν ἀποστολὴν τοῦ τελευταίου γαλλο-πρωσσοῦ πολέμου, καθ' ἣν τὸ ὄχυρον φρούριον τοῦ Μέτς, μὴ δυνάμενον ν' ἀνέστη ἐπὶ πλέον εἰς τὴν στενὴν πολιορκίαν, παρεδόθη εἰς τοὺς Πρωσσοὺς. Τοῦ καταπληκτικοῦ τούτου ἐπιποδίου ἀνεμνήσθημεν ἐνεκα τοῦ πρό τινων ἐβδομάδων ἐπισυμβάντος θανάτου τοῦ ἡρώου τοῦ Μέτς, τοῦ πρίγκιπος Φριδερίκου Καρόλου τῆς Πρωσσίας, ὅστις μετὰ γερμανικῆς ὄντως ἐγκατεργασίας πολιορκήσας ἐφ' ἱκανὸν χρόνον τὸ φρούριον ἠνάγκασεν αὐτὸ ἐπὶ τέλους νὰ παραδοθῆ.

Ἐν τῇ εἰκόνι παριστᾶται ὁ πρίγκηψ Φριδερίκος Κάρλος καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ ἀποκαλύπτων τὴν κεφαλὴν του ὁ Γάλλος στρατηγὸς DESVAUX, ὅστις ἀποσταλεὶς παρὰ τοῦ στρατάρχου Βαζαϊνε προσήλθε καὶ εἶπεν· "Υψηλότης, ἔλαβον διαταγὴν νὰ παραδώσω ὑμῖν τὴν αυτοκρατορικὴν φρουράν." Αἱ λέξεις αὗται ἦσαν ὁ ἐπιλογος τοῦ καταπληκτικοῦ ἐκείνου δράματος. Ὅπισθεν τοῦ πρίγκιπος ἵσταται τὸ ἐπιτελεῖον αὐτοῦ, συγκείμενον ἐκ τῶν στρατηγῶν Στεϊλε, Φρανσέκη καὶ ἄλλων ἀξιωματικῶν. Ὅπισθεν δὲ τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ φαίνεται ὁ γαλλικὸς στρατός· Ὡς γνωστόν, 150 χιλ. Γάλλων παρεδόθησαν τότε καταθέσαντες τὰ ὅπλα. Ἡ Γαλλία, θαρρῶς φέρουσα τὴν τσαύτην κατασχύνῃ, ἐχαρακτήρισε τὴν παράδοσιν τοῦ Μέτς ὡς προδοσίαν ἐκ μέρους τοῦ στρατάρχου Βαζαϊνε, ὃν διὰ τοῦτο καὶ εἰσήγαγεν εἰς δίκην καὶ καταδίκασεν εἰς εἰρκτῆ, ὅθεν κατορθώσων ὁ Βαζαϊνε νὰ φύγῃ. Ἡ πολιορκία καὶ ἡ πῶσις τοῦ ὄχυρου φρουρίου τῆς Γαλλίας μείνει ἐν τῶν ἀξιωμακτικῶν συμβάντων ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

ΓΝΩΜΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ.

Πανταχῶθεν ὁμοία ἐστὶν ἡ εἰς ἄξου κατά-θασιν. Διογ. Λαέρτιος.

Τῆς ἀρετῆς ἰδῶντα θεοὶ προπαροῖθεν ἔθηναν. Ἡσίοδος.

Μεταξὺ ὄλων τῶν λαῶν οἱ Ἕλληνας εἶναι οἱ ὄνειρευμένους τὸ ὠραιώτερον ὄνειρον τοῦ βίου. GOETHE.

Ἄνθρωπος, θέλεις νὰ μάθῃς ἂν ἦται μέγας ἢ μικρός; Θνήσκε καὶ θά τὸ μάθῃς.

ALFIERI.

Ἄδελφός εἶναι φίλος, ὃν ἡ φύσις ἔδωκεν ἡμῖν. LEGOUVÉ.

Πατὴρ εἶναι τραπεζίτης, ὃν ἡ φύσις ἔδωκεν ἡμῖν. Παρηφία τοῦ ἄνω βῆτου.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΛΙΝΗΣ.

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Μετάφρασις Αικατερίνης Π. Βασιλειάδου.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Γ.

Μετὰ τὴν εὐτυχὴ ἀφροντισίαν, ἣτις εἶναι τὸ πρῶτον τῆς νεότητος, ἡ Φραγκλίνη ἰσπεύσασα ἐπὶ τῆς Φλώρας οὐδ' ἐσυλλογίστο πλέον τὸ αἶτιον τὸ παρακινῆσαν αὐτὴν νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας. Ἀπήλθε καλπάζουσα, ἐλαφρὰ καὶ εὐθύμως ὡς πτηνόν, ἀλλ' ὡς ἀπεμακρόνη εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν ἐσκέθη νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ ἡ σκέψις αὕτη τῇ ἀνεμνήσασε τὴν θέσιν τῆς. Τὸ ζωηρὸν πρόσωπόν τῆς ἐπισκιάσθη πάραυτα, καὶ ἰδέαι ζωερὰ διήλθον τὸν νοῦν τῆς. Ἡ πρώτη ὀπτασία, ἡ διεληθῶσα τοῦ πνευμάτος τῆς ἦτο ἡ μορφή τοῦ θαρώου Βέρνχαϊμ· θαυρὸν ἀνεπέμφε στεναγμῶν.

— Ἄχ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν, πόσον εἶναι ἀληθές, ὅτι οὐδεὶς εἶναι εὐχάριστος μὲ τὴν τύχην του ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ! Ἴσως πτωχὴ τὴν κόρη ἀπελπίσεται, διότι θιάζεται ὑπὸ τῶν γονέων τῆς εἰς συναισθητικὸν ἀπαρῆσκον αὐτῆ, ἐν ᾧ ἐγὼ θέλωμαι, διότι εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ ποῖσω ἐκλογὴν. Ὑπάρχουσιν ἀληθῶς στιγμαὶ, καθ' ἃς ἡ ἐλευθερία εἶναι πᾶγμα εἰς ἄκρον ἐπαχθές. . . . Νὰ ἐκλέξω; Ἄλλ' ὕπερ τίνος ν' ἀποφασίσω; Ὅλοι τὰ αὐτὰ λέγουσιν ἡμῖν. Ἡ ἰδέα αὕτη τῇ ἐπροέβητε ταραχῆν, ἠθέλησε ν' ἀρπαιψέσῃ καὶ ληρμονοῦσα ὅτι ἦτο μόνη.

— Πέτρος, ἔκραξεν, ἐλθέ νὰ μὲ δοτηθήσῃ, σὲ παρακαλῶ.
 Καὶ θεοθυσιμένη πάντοτε εἰς τὰς σκέψεις τῆς ἡπλωσε τὸν πόδα ἐπὶ προτεταμένης χειρὸς καὶ δι' ἐλαφροῦ ἄλματος ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὑψώσασα δὲ εὐθύς τοὺς ὀφθαλμούς ἔμειναν ἐκπληκτοὺς· δὲν ἦτο ὁ ὑπερέτης αὐτῆς Πέτρος ἐνώπιόν τῆς, ἀλλ' εὐειδής τις νεανίας, σοβαρῆς τὴν ὄψιν καὶ ἐμπροσπὸς ἀνευδυμένος.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ἡ κόρη· Ῥοβέρτε! Κύριε Ῥοβέρτε!
 — Εἶμαι, ὡς θέλω, ἀρκετὰ εὐτυχῆς, ὥστε νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃτε, ἀπήντησεν ὁ νέος.
 — Εὐτυχῶς· ἄλλως τε ὁμοίως δὲν παρήλθε τοσοῦτος καιρὸς, ἀφ' ὅτου δὲν εἶδομεν ἀλλήλους.
 — Νομίζετε; Δὲν εἶμαι τῆς γνώμης σας.
 Ἐνείνα ὅλα ἔτη — φαίνεται ἐνίοτε διάστημα μακρόν.

— Εἶναι πράγματι ἐνείνα ἔτη; εἶπεν ἡ κόρη μετ' ἀφελούς μειδιήματος· λοιπὸν δὲν μετεβλήθητε διόλου· ἔχετε πάντοτε τὸ σοβαρὸν σας ὕψος· προστέθη μόνον ὁ πάγων. — Ἄλλ' εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, κατὰ ποίαν εὐτυχὴ συμπτῶσιν εὐρέθητε ἐνταῦθα, ὅπως μοὶ τεῖνῃτε τὴν χεῖρα;

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Φλώρα, περιεργος ὀλίγον φαίνεται, διήλθε τὴν ὁδὸν ζητούσα χλωρόν τι κλαδίον.
 — Ἄ! εἶπεν ἡ Φραγκλίνη· τί θὰ κάμω τὸν ἴππον μου; Ἄν ἠθέλητε νὰ μοὶ τὸν προσαρτήσῃτε στερῶς πρὸς τὸ δένδρον τοῦτο, θὰ παρήγαγε νὰ μοὶ τὸν φέρωσιν ἄμα ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν.

Προθύμως ὁ νέος ἔδωκε τὸν ἴππον παρὰ τὸ δένδρον, καὶ τελειώσας εἶπεν·
 — Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Ποῦ θὰ ὑπάγετε;
 — Ὑποθέτω ὅτι καὶ ὑμεῖς πρὸς τὴν οἰκίαν διευθύνασθε, εἶπεν ἡ Φραγκλίνη.
 — Ναί, ἐκεῖ μὲ περιμένει ἡ μήτηρ μου.

— Ἡ μήτηρ σας; . . . Ὡ! πόσον θὰ χαρῶ νὰ τὴν ἴδω! Τὴν ἠγάπων τόσον πολὺ!
 — Ἐγὼ ἐδράονα ὀλίγον· εἰσῆλθον διὰ τῆς μικρᾶς θύρας ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δάσους, καὶ ὅλα μοὶ ἐφάνησαν νέα καὶ μεταβεβλημένα καὶ ἐκινδύνουσα ν' ἀποπλανηθῶ ἐν μέσῳ λαθουρίνου.
 — Λαθουρίνου; ἐπανάλαβεν ἡ Φραγκλίνη· Εἰσθε πολὺ φιλόφρων. Ἐγὼ εἶμαι ἡ σχεδιάσασα αὐτόν, καὶ ὁ πατὴρ μου διέταξε πρὸ δύο ἐτῶν νὰ τὸν κατασκευάσωσι. Δὲν εἶναι δὲ τόσον δύσκολος ἡ ἐξέδοξ ἐξ αὐτοῦ. Ἀκολουθεῖτέ με καὶ ἐγὼ θὰ σὰς ὀδηγήσω.

Ἡ Φραγκλίνη ἔλαθε διεύθυνον πρὸς ἀτρακτὸν, ἣτις παρετίετο μέχρι τοῦ τέλους τοῦ δάσους. Ἰστατο ἐνίοτε ὅπως ὀρεψῆ μικρὸν ἄνθος, εἶτα δὲ ἐξηκολούθει τὴν πορείαν ζωηρὰ καὶ ἐλαφρὰ. Ὅποια εὐτυχία! Ἄντι τοῦ πληκτικοῦ θαρώου, φίλος τῶν παιδικῶν χρόνων. Τούλαχιστον δὲν θὰ ἐγίνετο ὁ αἰώνιος λόγος περὶ συναισθητικῶν· μετὰ τὸ παιδικὸν φίλου θὰ συνδιελέγοντο ἀνενοχλήτως καὶ εὐχάριστως.
 — Ἐνωμησθε, κύριε Ῥοβέρτε, τὰ γεύματα τῆς βίας Βενουά; ἠρώτησεν ἡ κόρη μειδιῶσα.
 — Πῶς δὲν τὰ ἐνωμοῦμαι;
 — Πόσον σὰς ἔρασε ν' ἀντιλέγητε!
 — Καὶ ὑμεῖς, δεσποσύνη, πόσον εἰσθε ἰδιότροποι!

— Ἰδέτε, εἶπε μετὰ τινος στιγμᾶς ἡ Φραγκλίνη, πόσον καλὸς ὀδηγὸς εἶμαι· δὲν διακρίνετε τὴν οἰκίαν;
 — Ναί, νομίζω.
 — Ὅταν ἐξέλθωμεν ὀλίγον ἀπὸ τοῦ πυκνοῦ δάσους θὰ τὴν ἴδῃτε καλλιτέρων.

Συνδιελέγοντο εὐθύμως ἐσθασαν οἱ δύο νεοὶ εἰς μέρος ἀδενδρὸν τοῦ δάσους, ἔνθα εὐρίσκειτο μικρὰ σκάκι.
 — Ὅποιος· καλῶν! ἀνεφώνησεν ἡ κόρη· πόσον διψῶ! Πλησίον εἶναι μικρὰ πηγὴ ὕδατος· περιμενεῖτέ με ἐνταῦθα ὀλίγα λεπτά καὶ ἐπανέρχομαι ἀμέσως.

Καὶ ἀπήλθεν ἡ Φραγκλίνη παρακαλοῦσα τὸ βρέγμα μικροῦ τίνος καὶ διαυγοῦς βρακίου. Φθάσασα παρὰ τὴν ὄροσερην πηγῆν,
 — Πῶς θὰ πῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ἀφ' οὗ οὔτε ποτήριον ἔχω, οὔτε τί νὰ ὀμοιάξῃ ποτήριον; Ἄλλὰ δὲν μὲ μέλλει· ἔχω τὰς δύο μου χεῖρας.

Καὶ γονυπετήσασα ἐξέτεινε τὰς μικρὰς καὶ λευκὰς αὐτῆς χεῖρας πρὸς τὴν πηγῆν. Αἶφρον ἠκούσθη ἱσχυρὰ φωνὴ λέγουσα·
 — Μὴ πίστε, εἰσθε πολὺ θερμῆ.
 — Ἄλλὰ διὰ τοῦτο διψῶ.
 — Μὴ πίστε, σὰς παρακαλῶ.
 — Μὲ ζηλεύετε φαίνεται, κύριε Ῥοβέρτε, εἶπεν ἡ νεανίς· ἀφάρτα με νὰ πῶ καὶ δὲν ἔχασα σὰς παραχωρῶ τὴν θέσιν μου κατόπιν.

Καὶ ἠπλωσε πάλιν τὰς χεῖρας τῆς πρὸς τὸ ὕδωρ.
 — Σὰς τὸ ἀπαγορεύω, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος μετὰ φωνῆς ἐπιτακτικῆς κρατῶν τὸν βραχίονα τῆς κόρης.
 Ἡ Φραγκλίνη ἐστράφη ἐλαφρῶς τεταραγμένην.

Καὶ ἐν τίνι δικαιομάτι, παρακαλῶ, εἶπε μετ' ἀγανατήσεως, ζητεῖτε νὰ μὲ ἐμποδίσῃτε; — Ἐν τῷ δικαιομάτι, δεσποσύνη, τὸ ὅποιον ἔχει πᾶς φρόνιμος ἄνθρωπος νὰ ἐμποδίσῃ ἄπειρον κόρην τὰ πράξῃ ἀκρίσιαν, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος σοβαρῶς· ἡ ἀπερισκέψια σας ἠμπορεῖ ν' ἀποβῇ θανατηφόρος.

— Ἐστο, ἰατρὲ, ἀπεκρίθη ἡ Φραγκλίνη πρηνεῖσα, θὰ σὰς ὑπακούσω.
 — Εὐρίσχω μάλιστα ἀπερισκῆπτον καὶ τὸ ὅτι ἐβρέξατε τὰς χεῖρας σας· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τὰς σπογγίσω.

Ἡ Φραγκλίνη εἰτεινε τὰς χεῖρας τῆς μειδιῶσα.
 — Εἰσθε πάντοτε ὁ αὐτός, κύριε Ῥοβέρτε· πάντοτε ἀγαπᾶτε ν' ἀντιλέγητε καὶ νὰ ἐπιβάλλεσθε· ἀγνοῦ διατὶ εἶχον τὴν ἀδυναμίαν νὰ ὑπακούσω.
 — Ὅστε δὲν μνησικακεῖτε ἐναντίον μου;
 — Ὅχι, δὲν μνησικακῶ, ὡς καὶ ἄλλοτε συνέβαιναν.
 Ἐπανελθόντες εἰς τὴν σκάκι ἀμφοτέροι ἐκάθησαν.

— Ἄς ἀφῆσωμεν, παρακαλῶ, τὸ ἄλλοτε, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος ἀνεύχων τὴν κόρην· ἡ ἐπάνοδος εἰς τὸ παρελθὸν ἀνήκει εἰς τοὺς γέροντας, τὸ δὲ παρὸν μοὶ φαίνεται πολὺ εὐχάριστον, ὥστε νὰ τὸ θυσιάσω χάριν τοῦ παρελθόντος.
 — Καὶ ὅμως, εἶπεν ἡ Φραγκλίνη, θαθέως στεναζόουσα, ἐγὼ αἰσθάνομαι ὅτι ἐγγήρασα πολὺ, σὰς δεθαίω.

— Ἀληθῶς, δεσποσύνη; δὲν φαίνασθε ὁμοίως, καὶ ἂν δὲν μὲ λαθάνῃ ἡ μήτηρ, δὲν συνεπληρώσατε εἰσαίτι οὔτε τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας σας.
 — Κύριε Ῥοβέρτε, ὁ τεθλιμμένος ἄνθρωπος εἶναι πάντοτε γέρον.

— Καὶ εἰσθε τεθλιμμένη ὑμεῖς;
 — Μόχρη θανάτου!
 — Διατὶ δὲν ἀνακαινεῖτε τὰς θλίψεις σας πρὸς ἀρχαῖον οὐντοσφορον;
 — Εὐχάριστος, ἀπήντησεν ἡ κόρη· ὁ πατὴρ μου θέλει διὰ τῆς βίας νὰ μὲ ὑπανδρεύσῃ.
 — Δὲν θέλω εἰς τοῦτο οὐδὲν τὸ λυπηρόν.
 — Δυστυχῶς ἐξ ὅσων μοὶ ἐπρότειναν οὐδεὶς μοὶ ἀρέσκει, καὶ ἀρνούμαι ἄλλως. Τοῦτο ἀπελπίσει τὸν πατέρα μου, ὅστις κλαίει καὶ ἐπαναλαμβάνει ὅτι ἂν ἀποθάνῃ καὶ εἰθὰ θὰ μὲ ἀφήσῃ μόνην ἐν τῷ κόσμῳ· καὶ ἐγὼ θὰ κλαίω βλέπουσα αὐτὸν κλαίοντα. Ἰδοὺ ἡ ὠραία ζωῆ, ἣν διάγομεν πρὸ ἑνὸς ἡδὲ ἔτους· εἶναι εὐχάριστος;

— Ὅχι, βέβαια· ὦ! πόσον ἐπεθύμουμαι νὰ παρηγορηθῶ ἀμφοτέροις!
 — Πῶς τοῦτο;
 — Φραγκλίνη, εἶπεν ὁ νέος προσαγορεύων αὐτὴν ὡς ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ καὶ εὐθελῶν τὰ βλέ

είναι ν' αποφανθῆ τις περί προικὸς καὶ περὶ προσώπου, ἐν ᾧ οὔτε ἡ προίξ οὔτε τὸ πρόσωπον καθίσταται τινα εὐτυχίᾳ.

— Περιφρονεῖτε λοιπὸν τὸ κάλλος; — Ὁχι, Φραγκλίνη, ἀφ' οὗ οὐ εἶσαι ὠραία· ἀλλὰ τὸ κάλλος μόνον οὐδέποτε θά ἐκυρίευσεν τὴν καρδίαν μου. Σὲ ἀγαπῶ, Φραγκλίνη, διὰ τὴν ψυχὴν σου, ἥτις εἶναι ἔτι ὠραιότερα τοῦ θελκτικοῦ σου προσώπου.

— Διὰ τὴν ψυχὴν μου; ἠρώτησεν ἡ κόρη μειδιῶσα· καὶ ποῦ τὴν ἴδασ; — Τὴν εἶδον, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ Ῥοβέρτος, τὴν εἶδον ἀληθῶς.

Καὶ καθήρας πάλιν ἐξηκολούθησε μετὰ συγκινήσεως.

— Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ παρελθὸν ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Ἐνθυμεῖσαι ὅτι ἡ ἀνάδοχός σου κυρία Γκρό, σοὶ ἔδωκεν ὠραίαν κοῦκλαν;

— Τὴν Ἰωάνναν μου; Κάλλιστα τὸ ἐνθυμούμαι. Πόσον ἡγάπων τὴν κοῦκλάν μου ἐκείνην! — Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆ ἔρραφας λευκὴν ἐσθῆτα, τὴν ὅποιαν ὄλοι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐθαύμασαν, καὶ οὐ ἐκολακεύθησεν πολὺ. Ὁ πατὴρ σου μὰς ἐπαμφεν εἰς τὸ δάσος νὰ περιπατήσωμεν μετὰ τὴν Ἰωάνναν, ἥτις ἦτο ἡ ἀχώριστος οὐρανός σου. Ἦσο τότε δεκαετίς, ἐγὼ δὲ ἦμην πρωτοετής φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς· ἐκοίπευες νὰ θαπτίσῃς τὴν κοῦκλαν καὶ εἶχες ἐκλέξει ἐμὲ ὡς ἀνάδοχον. Ἐνθυμεῖσαι, Φραγκλίνη;

— Κάλλιστα· μόνον δὲν ἐνθυμούμαι πῶς ἐταλείωσεν ἡ ὑπέθεσις.

— Ἐγὼ ὅμως τὸ ἐνθυμούμαι. Εἰς τὸ δάσος εἶδομεν φωλεάν πτηνῶν ἐπὶ ἐνὸς δένδρου· οὐ ἐπεθύμησας νὰ ἔχῃς αὐτὴν ἐγὼ δὲ ἀνέβην εἰς τὸ δένδρον πρὸς ἀναζήτησίν της. Ὅτε κατηργήμην μετὰ τὴν λείαν μου εἰς τῶν κλάδων συνετριβὴ καὶ ἐγὼ ἔπεσα θαρῶς κατὰ πετρῶν, πληγωθεὶς εἰς τὸ γόνυ· τὸ αἷμα ἔρρεεν ἄφρονον οὐδέ εἶχόν τι νὰ περιδέσω τὴν πληγὴν. Μὲ τὸ ῥινόμακτρόν μου εἶχον καλύψει τὴν φωλεάν, τὸ ῥινόμακτρόν σου ἦτο πολὺ μικρόν· τότε μοι προσέφερες τὸν γιτώνᾳ τῆς Ἰωάννας, καὶ ἐπειδὴ καὶ ὁ γιτών δὲν ἤρκει μοὶ ἔδωκες καὶ ὅλην τὴν ἐνδυμασίαν της. Ἡ κοῦκλα ἐπανήλθε γυμνὴ ὡς σκώληξ. "Πτωχὴ κοῦκλα!" ἀνεφώνησα φροθυόμενος μὴ σὲ ἴδω τεθλιμμένην. "Ὅποια εὐχάριας σύμπτωσης νὰ τὴν φέρω μαζί μου!" εἶπες μετὰ μειδιήματος τὰ ὅποιον οὐδέποτε θά λησμονήσω. Ἐν ᾧ δὲ μοὶ ἔρραπες τὸν ἐπίδεσμον, ἡ δακτυλῆθρα σου ἐχάθη· ἐγὼ τὴν εὑρον καὶ τὴν ἔχω ἔκτοτε. Ἰδοὺ ἡ μικρὰ ἐκείνη δακτυλῆθρα, Φραγκλίνη. Ἡ μικρὰ κόρη, ἥτις τὴν μεταχειρίσθη, θά γείνη σύζυγός μου, ἡ οὐδέποτε θά νομφευθῶ. Καὶ τώρα πιστεύεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ.

— Πιστεύω, Ῥοβέρτε. — Εἰπέ μοι λοιπὸν, εἰπέ μοι· θέλεις νὰ γείνης σύζυγός μου; Ἡ Φραγκλίνη ὤχρισσε πάλιν· οἱ ὀφθαλμοὶ της ὑγράθησαν.

— Θέλω, ἀπεκρίθη, ἀλλὰ... φοβοῦμαι. — Φοβεῖσαι; Καὶ διατί;

— Μοὶ ὠμίλησες περὶ τῶν ἀναμνήσεών σου· καὶ ἐμὲ ὡσαύτως ἀναμνήσεις τις παρανοχλεῖ... Ὅσακίς πρόκειται ν' ἀποφανθῶ ὑπὲρ τίνος, ἡ ἀνάμνησις αὐτῆ ὑφίσταται ἐνώπιόν μου καὶ τὸ θάρρος μ' ἐγκαταλείπει... Πρὸ ἐνός ἔτους εἶδον μετὰ τοῦ πατρὸς μου δύο μικρὰς εἰκόνας αἵτινες μεγάλην μοὶ ἐπροξένησαν ἐντύπωσιν. Ἄνωθεν τῆς πρώτης εἰκόνης ἦτο γραμμένη μία μόνη λέξις· Πρὸ· κάτωθεν δὲ τῆς δευτέρας ἡ λέξις· Μετά. Αἱ λέξεις αὗται εἶχον μεγάλην σημασίαν ἐν τῇ θραχυλογίᾳ των. Ἡ εἰκὼν μετὰ τὴν λέξιν πρὸ παρίστα νέον ἄνδρα καὶ νέαν κόρην, αὐτὴν μὲν ὀρθὴν, μειδιῶσαν καὶ

ἐρυθριῶσαν τὴν κεφαλὴν ἐλαφρῶς κεκλιμένην ἔχουσαν, τὴν στήθιν ὑπερήφανον καὶ πλήρη χάριτος, τὸ βλέμμα ἔμπλεον εὐδαιμονίας· ἐκείνον δὲ ταπεινὸν, γονυπετῆ, πλήρῃ ἔρωτος, προφέροντα προφανῶς τὴν γλυκαίαν φράσιν, ἣν πρὸ μικροῦ μοὶ εἶπατε· "Σὲ ἀγαπῶ!" Ἐν τῇ δευτέρᾳ εἰκόνι μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν μετὰ ἦσαν πάλιν τὰ αὐτὰ πρόσωπα· ἀλλ' ὅποια μεταβολή, Θεέ μου! Ὁ ἄνθρωπος ὀρθός, ἀγέρωχος, ἀπειλητικῶς ἠδὲ γυνὴ γονυπετῆς, ὕψους τὰς χεῖρας, ὠχρὰ, ἱκετεύουσα περιφροῦς. Φιάλη ἀβίνθου ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐσαφηνίζε τὴν σκηνήν. — Κύριε Ῥοβέρτε, θά γαλιόσαστε ἴσως· ἀλλ' ὅσακίς πρόκειται νὰ ἐκλέξω σύζυγον θέλω ἐνώπιόν μου τὰς δύο μικρὰς εἰκόνας.

— Δύνασαι νὰ πιστεύσῃς ὅτι εὕρισκω τοῦτο γελῶτον;

— Ὁχι, ὄχι, τὸν διεκοῦσεν αὐτὴ· καλῶς γινώσκω ὅτι ὀλίγοι ἄνθρωποι ἐξευτελίζονται εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ ῥαπίσωσι τὴν σύζυγόν των· γινώσκω ἐπίσης ὅτι ἡμεῖς ἔχετε ἀνατροπὴν ἀρίστην· ἀλλὰ, κύριε Ῥοβέρτε, δὲν εἶναι μόνον τὰ ῥαπίσματα, τὰ ὅποια προσβάλλουσι, καὶ ἂν τὸ μετὰ ἐπρόκειτο νὰ ἦναι ἀγέρωχος ἀδαιοφροῦν καὶ ψυχρὸς, ἡ φιλόφρων δεσποτισμὸς ἡ περιφρονητικὴ συγκατάθεσις, δι' ἐμὲ τὸ τοιοῦτον θά ἦτο ἀφόρητον. Μὲ ἀγαπᾶτε· τὸ λέγετε, τὸ πιστεύω· ἀλλ' ὄλοι, ὅσοι μ' ἐζήτησαν, τὸ αὐτὸ μοὶ εἶπον· μοὶ ὑπεσχέθησαν εὐδαιμονίαν ἀμυγῆ λύπης, προθυμίαν σταθεράν, καὶ... ἀπόλυτον ὑποταγήν. Καὶ ὅμως, θά μ' ἐπιτρέψετε νὰ πιστεύσω, ὅτι ὄλοι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν εἶναι ὅμοιοι καὶ ὅτι ὄλοι αἱ γυναῖκες των δὲν θά ἔχωσι τὴν αὐτὴν τύχην. Πρὸς οὐδένα ὠμίλησα οὕτω, διότι εἰς οὐδενὸς τὸν χαρακτῆρα εἶχον τὴν πεποιθήσιν, ἣν μοὶ ἐμποεῖ ὁ ὑμέτερος. Καὶ ἐγὼ σὰς γνωρίζω ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας μου, καὶ ἤξευρα ὅτι δύναται τις νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς τοὺς λόγους σας.

— Τότε λοιπὸν, Φραγκλίνη; — Ὁ! ὅσα μοὶ εἶπατε σήμερον, κύριε Ῥοβέρτε, εἶναι ἀνεπίδεκτα μομφῆς· ὁ μνηστὴρ σήμερον εἶναι τέλειος, συμφωνῶ, ἀλλὰ τί θά ἦναι ὁ σύζυγός σου;

Εἶχεν ἐγερθῆ μετὰ παρῶν ἐξημέμενην, μετὰ ὀφθαλμοῦς σπινθηροβολοῦντας, καὶ ἐν συγκινήσει μεγάλῃ.

— Λοιπὸν, κύριε, προσέθηκεν· ἀποκρίθητε τιμῶς. Ὅταν θά γείνω σύζυγός σας, ὅταν ἡ ἄλυσος θά ἦναι προσλωμένη μετὰ τῶν ἡμῶν διὰ τοῦ — τότε τί θά ἔσθε πρὸς ἐμὲ; Δούλους ἢ τύραννος;

— Οὐδέτερον τῶν δύο, ἀπεκρίθη ὁ Ῥοβέρτος σοβαρῶς μὲν ἀλλὰ μετὰ τρυφερότητος. Θά ἦμαι ὅτι πρέπει νὰ ἦμαι, Φραγκλίνη· θά ἦμαι ὁ κύριός σου ἢ μάλλον ὁ ὀδηγός σου ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ βίου· θ' ἀκολουθήσω μετὰ σοῦ τὴν ὁδόν, ἣν θά ἐκλέξῃς, εὐτυχῆς ν' ἀφῆσω σὲ κατὰ τὴν διάθεσιν νὰ δρᾷς ὅλους τοὺς καρπούς, ὅλα τὰ ἄνθη, καὶ μὴ μεταχειρίζομενος τὴν ἐξουσίαν μου ἢ ὅπως σὲ προφυλάττω ἀπὸ κρημνῶν καὶ κινδύνων.

Ἡ Φραγκλίνη ἐνόησε τὴν εἰλικρινεῖαν καὶ εὐγένειαν τῶν λόγων τούτων· τὸ βλέμμα της περιεβύθη δι' ἀγάτου γλυκύτητος.

— Ἄς ὑπάγωμεν νὰ εὐρωμεν τὸν πατέρα, εἶπε τεινούσα αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Ὁ Ῥοβέρτος ἐβίβη μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν προτεινομένην χεῖρα καὶ τὴν ἐκράτησεν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ χερὶ. Οὕτως ἔλαβον τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν ἀγούσαν ὁδόν.

Δ'.

— Τὸ δύσκολον εἶναι, ἔλεγεν ὁ στρατηγὸς πρὸς τὴν μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγομένην Κυρίαν Λασάλ, ὅτι δὲν θά δεχθῆ πάλιν.

— Νομίζετε; — Ὁχι μόνον τὸ νομίζω, ἀλλ' εἶμαι καὶ δέδιαις...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ἐνεφανίσθησαν ὁ Ῥοβέρτος καὶ ἡ Φραγκλίνη κρατούμενοι εἰσεῖτε ἐκ τῆς χειρὸς. Ὁ στρατηγὸς ἀνεπήδησεν ἐστάθη ἐμβρόντητος, ἐμειδιάσας, καὶ χωρὶς ν' ἀποτεινῆ πρὸς αὐτοὺς ἐρώτησεν τινα ἦνοιε τὰς ἀγκάλας του εἰς τὸν Ῥοβέρτον, κρᾶζων.

— Γιέ μου! — Κόρη μου! ἀνεφώνησε καὶ ἡ κυρία Λασάλ ἀναγκάλιζομένη τὴν Φραγκλίνην.

Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ὑγροὶ καὶ αἱ καρδίαι περιχαρεῖς. Ὁ στρατηγὸς ἀπεσπᾶσθη πρῶτος ἐκ τῶν διαχύσεων τούτων καὶ καθήρας καὶ ἐλκύσας πρὸς ἐαυτὸν τὴν θυγατέρα του.

— Διηγῆσέ μοι, Φραγκλίνη μου, εἶπε, τί εὔρε νὰ εἶπῃ ὁ κύριος οὗτος ὅπως κατακτήσῃ ἐντὸς τόσο μικροῦ διαστήματος τὴν ἀνωτάτακτον ταύτην μικρὰν καρδίαν. Ὅποιαν θαυμασίαν ὑπόσχεσιν σοὶ ἔδωκεν· ὅποιαν λέξιν μαχητὴν ἐπέροφεν;

— Πατέρα, εἶπεν ἡ κόρη ἐρυθριῶσα· εἶπεν ὅτι θά ἦναι ὁ κύριός μου.

— Πῶς; ἀνεφώνησεν ὁ στρατηγὸς· αὐτὸ ἦθελες; Ἄν ἐφανταζόμην τοιοῦτόν τι, θά ἐούστανα εἰς ἄλλους νὰ παρουσιάζωνται ἐνώπιόν σου ὡς φόβητρα.

— Αὐτὸ δὲν ἤρκει· δὲν εἶπε μόνον ὅτι θά ἦναι ὁ κύριός μου, ἀλλὰ μοὶ ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο καὶ ἄξιος νὰ γείνη τοιοῦτος. Αἱ εὐχαὶ σου εἰσηκούσθησαν, πατέρα· ἡ κόρη σου θά ἦναι εὐτυχής.

Καὶ ταπεινούσα τὴν φωνὴν διηγῆθη εἰς τὸν πατέρα της τὰ συμβάντα, ἐν ᾧ ὁ Ῥοβέρτος ἐεμυστηρεύετο τὰ πάντα εἰς τὴν μητέρα του ἐν ἑτέρᾳ τῆς αἰθούσας γωνίᾳ.

— Στρατηγέ, εἶπεν ἡ κυρία Λασάλ, ὀηγοῦσα τὸν Ῥοβέρτον καὶ τὴν Φραγκλίνην πρὸς αὐτόν· εὐλογῆσατε τώρα τοὺς ἀρραβῶνας τῶν τέκνων μας.

— Ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας! εἶπεν ὁ στρατηγός. Ἀλλὰ πιστεύσατέ μοι· ἐκεῖνοι τῶν ὀπίμων ὁ ἔρωτος ἐγεννήθη ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ εὐγενοῦς χαρακτῆρος καὶ ἐκ τοῦ θελητήρου ἀγαθῆς καρδίας — ἐκεῖνοι δὲν ἔχουσι ἀνάγκην τῶν ἀνθρώπων, εἶναι ἤδη εὐλογημένοι παρὰ τοῦ Θεοῦ!

ΕΝ ΤΕΣΑΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

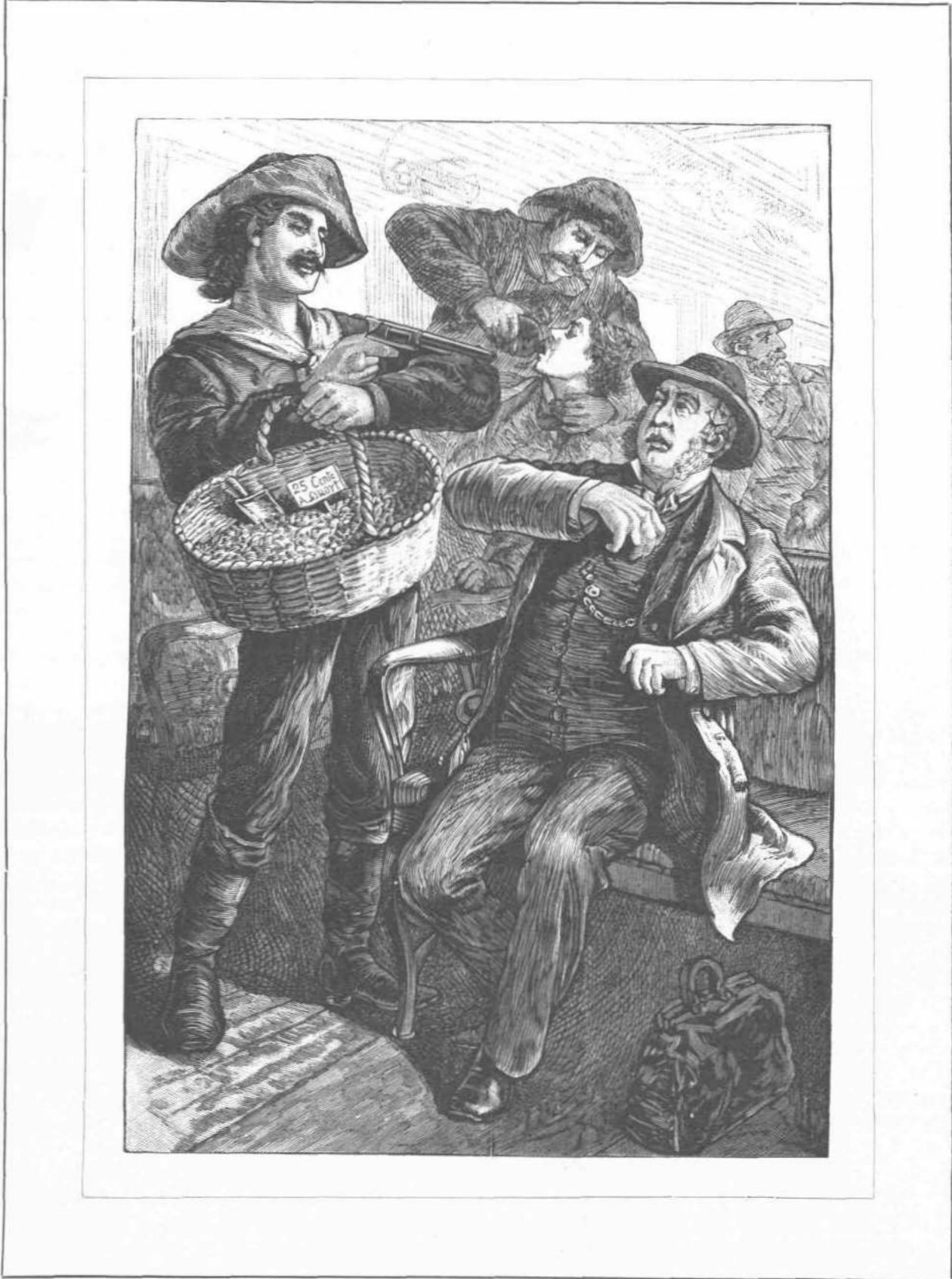
(Μετὰ εἰκόνας, βρα σελ. 83.)

Ἐἰς τῶν ἰδιαιτέρων τύπων τῆς Ἀμερικῆς εἶναι οἱ ποιμένες τῆς ἐπαρχίας Τεξᾶ, οἱ λεγόμενοι Cowboys. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, διάγοντες βίον βίως ἐλευθέρου, ἀποτελοῦσι τρόπον τινὰ τὸν σύνδεσμον μετὰ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ θαρραρότητος, καὶ θεωροῦνται δικαίως ὡς οἱ αὐτόχθονες ἱπποὶ τῶν ἐκτεταμένων τοῦ Τεξᾶ πεδίων. Ὅσακίς ὁ βίος των καθίσταται ὑπὲρ τὸ δέον μονότονος ἐπινοοῦσιν ἄλλαν τινὰ, κατὰ

τὴν ἰδέαν των, διασκεδάσιν, ἣν καὶ ἐκτελοῦσι χωρὶς νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν τὰ εὐαίσθητα νεῦρα τῶν ἀνθρώπων τοῦ πολιτισμοῦ. Τιοαύτην ἐπιπόνησιν, ἐκτελεσθεῖσαν ἐσχάτως ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ γραμμῇ τοῦ Εἰρηνικοῦ, παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν. Ποιμένες τινές, συμφωνήσαντες

τῶν ὀπαδῶν των ἐν ἐκάστῃ ἀμάξῃ καὶ ἤρξαντο περιτρήγοντες τὰς ἀμάξας, πυροβολοῦντες κατὰ τῶν λυχνιῶν καὶ φωνάζοντες ἀγρίως. Ἰδόντες ἔμπορον μετὰ τῶν ἐπιβάτων τῷ ἀφῆρσαν τὰς πραγματείας, ἄς διένειμον εἰς τοὺς πτωχοτέρους ἐπιβάτας· εἰς τῶν ποιμένων κρατῶν κάλαθον

σαντος τοῦ ἐπιβάτου ὅτι ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ ὅπως πῆ ὀλίγον ὕδωρ, τὸν ἠνάγκασεν νὰ πῆ ἐκ τῆς φιάλης τοῦ οἰνόπνευμα. Ὁ ἀστεϊαμὸς οὗτος τόσο πολὺ ἐπεκροτήθη ὑπὸ τῶν συντρόφων του, ὥστε πάντες οἱ ἐπιβάται κατὰ σειράν ἠναγκάσθησαν νὰ βοφῆσωσιν ἀρκετὴν ποσότητα οἰνο-

ΕΝ ΤΕΣΑΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

μεταξύ των, ἠνάγκασαν διὰ τοποθετήσεως τορπιλλῶν ὀλόκληρον ἀμαξοστοιχίαν νὰ σταματήσῃ καὶ ὠπλισμένοι ὡς ἀσκακοὶ εἰσεπήδησαν ἐντὸς τῶν ἀμαξῶν, εἰς οὐκ ὀλίγον φόβον ἐμβάλλοντες τοὺς ἐπιβάτας. Ἄμα ἡ ἀμαξοστοιχία ἐστάθη, ἤρξαντο οἱ ποιμένες πυροβολοῦντες καὶ κραυγάζοντες· οἱ ἐπιβάται φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐνόμισαν ὅτι ἐγένετο ληστικὴ ἐπίθεσις· τότε οἱ ποιμένες εἰσελθόντες εἰς τὰς ἀμάξας τοῖς εἶπον, ὅτι οὐδὲν θά πάθωσιν ἂν ἔμενον ἤσυχοι. Διατάξαντες εἶτα τὸν διευθυντὴν τῆς ἀμαξοστοιχίας νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον, ἐτοποθέτησαν ἀνὰ ἕνα

πλήρη καρὸν ἠνάγκασεν πάντας τοὺς ἐπιβάτας νὰ τῷ ἀγοράσωσιν ἐκ τῶν καρῶν καὶ τοὺς δυσστροποῦντας ἠπέσειε διὰ τοῦ περιστρόφου του· ἕτερος πάλιν ἐκάρφωσε διὰ τῆς μαχαίρας του τὸν πλατὸν πῖλόν του εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἀμάξης καὶ εἶπεν εἰς τοὺς ἐπιβάτας ὅτι θά σκοπεύσῃ διὰ τοῦ περιστρόφου κατὰ τοῦ πῖλου του, παρεκάλει δὲ πάντας νὰ καθήσωσιν ἤσυχοι καρεκάλει δὲ πάντας νὰ καθήσωσιν ἤσυχοι μὴ συμβῆ ὑστύχημά τι· ἄλλος ἰδὼν γέροντά τινα ἐπιβάτην διευθυνόμενον πρὸς τὴν θύραν τὸν ὤθησε πρὸς τὸ κάθισμα, ἐρωτῶν αὐτόν ἀπειλητικῶς διατί ἤθελε νὰ φύγῃ. Ἀπαντή-

πνεύματος. Τέλος πρὸς μεγάλην χαρὰν τὸν δυστυχῶν ἐπιβάτων ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξέβασεν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Οὐβάλλης, ἔνθα οἱ ποιμένες χαιρετήσαντες εὐγενῶς ἀπῆλθον, γενόμενοι δεκτοὶ ὑπὸ τῶν συσσωρευμένων ἐκεῖ φίλων των δι' ἀγρίων φωνῶν καὶ διαρκῶν πυροβολισμῶν. Ὁδεμίαν ζημίαν ὑπέστησαν οἱ ἐπιβάται, ἀλλὰ τὸν φόβον των θά ἐνθυμῶνται ἐφ' ὄρου ζωῆς.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 41. LEIPZIG.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἐσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιεύόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΪΔ.

Ἐναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης·

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντησίου, Πόρτο-Σαῖδ, Ἄδεν, Βομβάης, Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγκαπώρης τῆ α'. ἐκάστου μηνὸς εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Καλκούτταν διὰ Πόρτο-Σαῖδ, Σουέζ, Ἄδεν καὶ Κολόμβου τῆ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Αὐγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Ὀκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Επὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστης-Βομβάης τὰ ἀτμόπλοια θέλουσι διανῶσι 10 μίλια τὴν ὥραν, μεταξύ δὲ Βομβάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 9 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἐκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαῖδ καὶ τὴν Συρίαν).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἐκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα μέχρι Σμύρνης, ἐναλλάξ διὰ Φιουμίου, Βρεντησίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ Ἀγκῶνος κτλ.

Τὴν Τετάρτην (ἐκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῆ 6 μ. μ. εἰς Φιόμιον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκωλον, Καλάμας, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην, Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῆ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰ προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν καὶ Πειραιᾶ· εἶτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν, καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (τῆς μακρῆς θαλάσσης) καὶ τοῦ Δουνάβεως.

Εἰς ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθήμεριαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βρεντησίου, Μεσσήνης, Κατάνης, Συρακοῦσων καὶ Μελίτης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιόμιον καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΔΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκάστης ἑβδομάδος.

Πλειοτέρας πληροφορίας δίδει ἢ ἐν Τεργέστη Διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτωρεῖον τοῦ αὐστρο-ουγγρικοῦ Λοῦδ ἐν Βιέννῃ (Schwarzenberg-Platz ἀρ. 6).

(20)

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΟ-ΑΡΑΒΙΚΟΝ

περιέχον τὰς κυριωτέρας καὶ χρησιμωτέρας λέξεις καὶ φράσεις ἡρμηνευμένας ἀραβιστὶ δι' ἐλληνικῶν χαρακτήρων καὶ παράρτημα διαιρούμενον εἰς τρία μέρη· Α'. Περιγραφὴν τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων καὶ μνησίων τῆς Αἰγύπτου· Β'. Τὰς ἐθνικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἐορτὰς τῶν Αἰγυπτίων· Γ'. Τὰ ἤθη, ἔθιμα, δοξασίας καὶ προλήψεις τῶν Ἀράβων κτλ.

Συνταχθὲν

ὑπὸ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ Ι. ΠΕΝΤΑΚΗ.

Ἐκδοθὲν ἀναλώμασι

τοῦ Ἑλληνικοῦ βιβλιοπωλείου "Φοῖνικος"

ΠΕΤΡΟΥ ΣΑΡΑΝΤΗ.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΙ

1885.

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΟΥ

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΑΣΜΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1885.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μελέται περὶ τοῦ θίου καὶ τῆς γλώσσης
τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Σ. Δ. Τοῦ σπουδαίου τούτου ἔργου τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως ἐξεδόθη ἢ Ἀγγελία. Συνδρομητὰ ἐγγράφονται παρὰ τῆ Κυρίῳ Ἀνέστη Κωνσταντινίδῃ, βιβλιοπώλῃ καὶ ἐκδότῃ ἐν Ἀθήναις.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

πρὸς χρῆσιν τῶν περὶ ταύτην ἀσχολουμένων

ὑπὸ

Δ. Η. Οἰκονομίδου.

Ἐν Λειψία

1885.

ΜΙΛΤΩΝΟΣ

ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ἔμμετρος μετάφρασις

Ἀλεξάνδρου Σ. Κάσδαγλη.

Ἐκδοσις πολυτελής μετὰ εἰκόνων

ὑπὸ

Gustave Doré.

Ἐν Λειψία

1884.

W. DRUGULIN.

Ἐκδίδεται κατὰ τεύχη· τιμὴ ἐκάστου τεύχους μάρκα 2.

ΘΩΜΑ Α. ΠΑΣΧΙΔΟΥ

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΥΠΕΡ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟΥ 1885.

Ἐν Βουκουρεστίαις

1885.

M. MINGHETTI.

Τὰ πολιτικὰ κόμματα καὶ ἡ τούτων ἐπέμβασις εἰς τὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς διοικήσεως.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ
καὶ εἰσαγωγή

Γ. Μικορίου

διδάκτορας τῆς Νομικῆς.

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ

W. DRUGULIN

1885.

Ἐβρηται παρὰ τῆ τυπογραφείῳ
W. DRUGULIN

ἐν Λειψία, καὶ τιμᾶται φράγκων 5.

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 41.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῃ, Φραγκοφόρτη καὶ Λειψία. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψία.